

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני

כבוד השופטת, סגנית הנשיאה ליאורה ברודי, אב"ד
כבוד השופטת מיכל ברק נבו,
כבוד השופט מיכאל תמיר

המאשימה

מדינת ישראל
עלידי ב"כ עוה"ד יעל זליג, ספיר ארד והילה גולדמן

נגד

הנאשם

פלוני (עציר)
עלידי ב"כ עו"ד יפית וייסבוך

גזר דין העתק מותר לפרסום

פתח דבר

1. אנו גוזרים היום את דינו של נאשם בתיק עבירות המין הקשה והחמור ביותר שידע מותב זה. החומרה נובעת גם מטיב העבירות ומשכן, אך בעיקר מבחינת האכזריות שהפגין הנאשם כלפי הנפגעות, גם בעת ביצוע המעשים וגם לאחר מכן, ומבחינת תמונת הנזק שהותירו המעשים בנפגעות. כפי שקבענו בהכרעת דין ארוכה ומפורטת, הנאשם, שהיה גם אביהן של הנפגעות, אך גם הרופא שלהן, פגע מינית, בצורה קשה ואכזרית, בשתי בנות מבין 12 ילדיו. ב-א.א. ביצע מעשי אינוס, ניסיונות אינוס ומעשים מגונים במשך 13 שנים, משהייתה בת 5 עד שהגיעה לגיל 18. כש-א.א. הגיעה לגיל 18 הפסיק הנאשם לפגוע בה, אלא שאחותה ב.ב. הצעירה מ-א.א. בעשר שנים, והייתה אז בת 8, החלה להיפגע עלידי הנאשם, שביצע בה מעשים מגונים רבים וגם מעשה אונוס, עד שהיא הגיעה לגיל 18 ומילטה עצמה מהבית.

הרקע וההרשעה

2. הנאשם הורשע, לאחר הליך הוכחות ממושך וקשה, בביצוע העבירות הבאות:

כלפי בתו א.א.:

- 14 עבירות של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]);
- עבירה אחת של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ב) לחוק)
- 5 עבירות של ניסיון אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

- 7 עבירות של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות 345(ב)(1) לחוק)
- עבירה אחת של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(ג)(1) לחוק)
- 2 עבירות של מעשה מגונה בפני בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ד) לחוק)

כלפי בתו ב.ב.:

- אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק);
- ריבוי עבירות של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות 345(ב)(1) לחוק)
- ריבוי עבירות של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(ג)(1) לחוק)
- ריבוי עבירות של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(4) לחוק)
- עבירה אחת של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(4) לחוק)
- עבירה אחת של תקיפה בידי בן משפחה (עבירה לפי 382(ב) לחוק)

הנאשם זוכה מעבירה אחת של ניסיון אינוס, משתי עבירות של אינוס וממספר עבירות של מעשה מגונה. זה המקום לחזור ולהזכיר את שכתבנו בהכרעת הדין (פסקאות 486 ו-488): מהימנותן של א.א. ו-ב.ב. אינה מוטלת בספק. מקורם של הזיכויים הנקודתיים הם חוסר פירוט או חוסר עקיבות, שאותם פירשנו לטובת הנאשם, ולא חוסר מהימנות.

3. ואלה היו קביעותינו בכל אישום ואישום:

האישומים הנוגעים ל-א.א.:

באישום 1, "אירוע גיל 5": הנאשם הגיע לשירותים שבהם הייתה א.א., שהייתה אז כבת חמש, לאחר שהיא קראה לאימה לבוא. הנאשם ניגב את א.א., הסתכל עליה וצחק. מכנסיו היו קצת מופשלים והוא הכניס את אצבעו לאיבר מינה. הנאשם השכיב את א.א. על האסלה, ניסה להכניס את איבר מינו לשלה, ונגע רק בפתח. א.א. נפלה, קיבלה מכה והייתה ב"חצי שכיבה" בין האסלה לאמבטיה והשתינה. הנאשם כעס עליה ואמר שהיא ילדה רעה, שהיא מלוכלכת ודחף אותה. הנאשם אונן על ירכה של א.א., או מולה, והוציא את זרעו. הוא קילח את א.א. בשלב כלשהו של האירועים הכניס הנאשם איבר מאיברי גופו (וכדי להקל עם הנאשם קבענו שמדובר באצבעו) לרקטום של א.א. בתום האירוע השכיב הנאשם את א.א. לישון. לפיכך הורשע הנאשם ב-3 עבירות של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק) ועבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות סעיף 348(ב), בנסיבות 345(ב)(1) לחוק).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

באישום 2, "אירוע הכורסה": הנאשם לקח את א.א בת החמש או שש ממיטתה בלילה, הביאה אל כורסה גדולה בסלון, השכיב אותה על הכורסה, הפשיל את כותנתה, הוריד את תחתוניה, את חלוקו ותחתוניו, טיפס על הכורסה ועל א.א, פישק את שפתי איבר מינה באצבעותיו והחדיר את איבר מינו לפתח הנרתיק. א.א הרטיבה, הנאשם כעס, הוא לקח אותה לשירותים ו-א.א הטילה את מימיה. הנאשם החזיר אותה לכורסה וניסה בשנית להחדיר את איבר מינו לשלה, ללא הצלחה. הוא שם את איבר מינו בבית השחי שלה והגיע לפורקן בבית השחי. נוזל זרעו לכלך אותה בבית השחי, בשיער ובאוזן, והוא לקח אותה למקלחת ורחץ אותה. הוא החזיר את א.א למיטתה, אמר לה שהיא לא בסדר ונתן לה מכה באיבר מינה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק), עבירה של ניסיון אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ביחד עם סעיף 25 לחוק) ועבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) וסעיף 345(ב)(1) לחוק).

באישום 3, "אירוע הטיוול": בין השנים XX, טייל הנאשם עם בני משפחתו. בשלב מסוים נזקקה א.א, שהייתה כבת חמש עד שבע, להטיל מימיה והנאשם הלך עימה למקום נסתר מאחורי שיחים במרחב פתוח. א.א הטילה את מימיה כאשר הנאשם מסתכל עליה ועל איבר מינה, כשהוא כורע לידה בעמידה שפופה וצוחק. בהמשך הטיל הנאשם את מימיו, כשהוא מורה ל-א.א להביט עליו בזמן זה. א.א הסתכלה עד אשר סיים הנאשם להטיל את מימיו. בהמשך, השכיב הנאשם את א.א על האדמה כששמלתה מופשלת. בשלב זה התקרבו אנשים לעברם, הנאשם חדל ממעשיו, הרים את א.א וסידר את בגדיה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בפני בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ד) לחוק). באישום זה זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון אינוס.

באישום 4, "אירוע המחסן": ביום חמישי כלשהו בין השנים XX, נכנס הנאשם בשעת לילה לחדרה של א.א בביתם בנווה יעקב. היא הייתה אז כבת שבע. הנאשם לקח אותה ממיטתה למחסן הנמצא מחוץ לבית. הוא הניח את א.א על מיטה במחסן, הפשיט את תחתוניה או הורה לה להוריד אותם ו-א.א עשתה כן לדרישתו. הוא השכיב את א.א על גבה במיטה, התקרב אליה וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. בשלב זה איבדה א.א שליטה על סוגריה והטילה שתן. הנאשם, אשר כעס מאוד, הכה את א.א בכוח באיבר מינה באמצעות חגורת מכנסיו וגרם לה לכאב, בעודו אומר לה כי יש להענישה על כך שהיא "ילדה רעה" מכיוון שהרטיבה. בשלב זה החדיר הנאשם את איבר מינו לפיה של א.א עד ש-א.א חשה שהיא נחנקת, והנאשם הגיע לפורקן בפיה. למוחרת, ביום שישי, לקראת שבת, א.א, אשר חשה תחושת גועל במהלך כל אותו היום, הקיאה בשירותים ועל עצמה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק) ובעבירה של ניסיון אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ביחד עם סעיף 25 לחוק).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

באישום 5, "אירוע השירותים במחסן": בין השנים XX, מספר שבועות לאחר המתואר באישום הרביעי, כש-א.א. הייתה כבת שבע, נכנס הנאשם בשעת לילה לחדרה בביתם בנווה יעקב ולקח אותה ממיטתה לשירותים במחסן. הוא הושיב אותה על אסלת השירותים ואמר לה שהפעם עליה להטיל מימיה בשירותים, אך א.א. לא הטילה שתן. הנאשם כעס עליה, הזיז אותה מהאסלה, והורה לה להסתכל עליו בעת שהוא מטיל את מימיו בשירותים. א.א. עצמה את עיניה והנאשם כעס עליה ובעט באיבר מינה. משסיים הנאשם להטיל את מימיו, שב והורה ל-א.א. להטיל את מימיה בשירותים והושיב אותה שוב על האסלה לצורך כך, אולם היא לא הצליחה להטיל מימיה לדרישתו. הנאשם כעס על א.א., פתח את שפתי איבר מינה בידיו ודרש ממנה להטיל את מימיה. היא לא הצליחה והנאשם שאל אותה אם היא "רוצה שהוא שוב יעשה לה כפה". בשל פחדה מדברי הנאשם, הטילה א.א. שתן בשירותים. או אז, לקח הנאשם את א.א. למיטה במחסן השכיבה על גבה, נשכב מעליה והחדיר חלק מאיבר מינו לתוך איבר מינה. א.א., בניסיון למנוע מהנאשם להמשיך לעשות כן, החלה לבעוט בו על מנת שיחדל ממעשיו. הנאשם זרק את א.א. על רצפת המחסן. הנאשם דרך על איבר מינה, אמר לה שזה באשמתה, ובתגובה אמרה לו א.א. כי "תהיה ילדה טובה". בשלב זה החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה. כתוצאה מהחדירה דיממה א.א. מאיבר מינה, הנאשם ניגב את הדם, אמר לה ש"הפעם היא הייתה ילדה טובה" ונישק את איבר מינה. הנאשם הלביש את א.א. שלא הצליחה לזוז, הרים אותה ולקח אותה למיטתה תוך שהוא משמיע באוזניה מילות דאגה, מחבק ומנשק אותה ברוך. א.א. בכתה והנאשם בתגובה אמר לה ש"הייתה ילדה טובה וכי סומך עליה ושיש דברים שרק הוא והיא ידעו". הנאשם הניח את א.א. במיטתה כשהיא ממררת בבכי. לפיכך הורשע הנאשם ב-2 עבירות של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק), בעבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק) ובעבירה של מעשה מגונה בפני בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ד) לחוק).

באישום 6, "אירוע הבדיקה במחסן": למוחרת האירוע המתואר באישום 5, לקח הנאשם את א.א. למחסן. הוא בדק אותה, בגלל שדיממה בלילה הקודם, ואמר לה שאתמול ניסה לתקן משהו שלא בסדר, חושב שהצליח אבל הם יצטרכו להמשיך לבדוק כדי לראות שזה בסדר. הנאשם הוריד את תחתוניה של א.א. והסתכל על איבר מינה תוך שהוא מפשק את שפתי איבר מינה. א.א. בכתה והנאשם חיבק אותה ואמר לה שהוא מאוד אוהב אותה ושלא תספר לאף אחד, הכול יסתדר והוא יטפל בה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק).

באישום 7, "אירוע האקדח": במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה בשנת XX, בעת שהייתה א.א. כבת תשע, במהלך היום, שהו הנאשם ו-א.א. לבדם בביתם ב-XX. הנאשם אמר לא.א. שהוא צריך לבדוק אותה. א.א. ביקשה שלא יעשה לה כואב כמו בפעמים האחרות. לשמע דברים אלו כעס הנאשם מאוד וצעק על א.א. שמעולם לא עשה דברים כאלה. הוא הורה לה לא לספר ואיים עליה שאם תספר יקרה משהו רע. הנאשם החדיר אקדח, שאותו החזיק כדין, לאיבר מינה של א.א., וגרם לה לכאב. א.א. איבדה שליטה על

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

סוגריה, הטילה את מימיה ולכלכה את האקדה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק).

באישום 8, "אירוע המזווה": א.א. והנאשם היו בחצר האחורית של הבית ב-XX, כש-א.א. הייתה בכיתה ד'. באותה עת סברה א.א. שמה שהנאשם עשה לה היה עונש על כך שהיא "סחבה" ממתקים מחנות, ביחד עם אחותה. היא לבשה סרפן וחולצה, והייתה ללא תחתונים. הנאשם לבש את בגדיו "הרגילים", קרי: חולצה לבנה ומכנסיים שחורים. שמלתה הייתה מופשלת וגם מכנסיו של הנאשם היו מופשלים. בתחילת האירוע הם היו בתנוחה מוזרה, של חצי שכיבה, על הצד, "לא כמו כל פעם". היא ישבה על איבר מינו של הנאשם, כשפניה אל הנאשם. הנאשם ניסה להכניס את איבר מינו לשלה, ואמר לה שהוא מקווה שהפעם היא תהיה ילדה טובה, אך היא הרטיבה. הנאשם כעס, נתן לה מכה עם ידו באיבר מינה ועבר עם א.א. למזווה בתוך הבית. הנאשם אונן לתוך כוס (לא ברור אם מעשה זה נעשה עדיין בחצר, או כשהיו כבר במזווה) ודרש ממנה לשתות את נוזל הזרע מהכוס, עם קשית. היא לא רצתה לעשות זאת, אך הנאשם אמר לה שאם תספר – יקרה לה משהו רע. א.א. שתתה ושוב בכתה. תוך כדי המעשים אמר לה הנאשם שהיא ילדה רעה ושהוא עונש על כך שאינה שולטת בעצמה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ביחד עם סעיף 25 לחוק) ובעבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק).

באישום 9, "אירוע המרפסת": בשנת XX, כש-א.א. הייתה כבת 11, בכיתה ה', וישנה ב"מרפסת הסגורה", היא התעוררה לילה אחד ומצאה את הנאשם מעליה. הנאשם ניסה להחדיר את איבר מינו לשלה, א.א. זזה ואולי אף הרטיבה. הנאשם התרגז, והחדיר את איבר מינו לפיה, עד שהגיע לפורקן. א.א. כמעט נחנקת ונאלצה לבלוע את נוזל הזרע. בימים שלאחר מכן, וכן מאותו יום ואילך, סבלה א.א. מהקאות. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק) ובעבירה של ניסיון אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ביחד עם סעיף 25 לחוק).

באישום 10, "האונס בחדר העבודה": בשנת XX, כאשר א.א. הייתה בכיתה ז', כנראה בסביבות גיל 13, בבית המשפחה ב-XX, בקומה השנייה, בממ"ד שהוא חדר העבודה של הנאשם, בעת שא.א. הייתה בזמן המחזור החודשי שלה, הורה לה הנאשם לשכב. הנאשם פשט את מכנסיו וכאשר החל להוריד את תחתוניה של א.א., גילה שהיא במחזור. הוא כעס עליה מאוד, הוא היכה אותה, דרך על איבר מינה ואמר לה שהיא מלוכלכת והורסת דברים. הוא החדיר אצבעו לאיבר מינה, ואמר לה שהוא לא יכול להמשיך לתקן אותה וממילא היא מקולקלת. עוד אמר לה שתדאג שבפעם הבאה זה לא יהיה. אז לקח את ידה של א.א., הכניס את איבר המין שלו לידה, אמר לה 'תחזיקי חזק, חזק, אחרת את תסבלי מאוד'. א.א. עשתה כדבריו והנאשם הגיע לפורקן וזרעו פגע בדלת הממ"ד. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

באישום 11, "אירוע האונס במרפאה": עת הייתה א.א. כבת 13, בכיתה ז', ועזרה במרפאה של הנאשם ב-XX, קרא לה הנאשם לחדר הבדיקה או לחדר העבודה במרפאה. א.א. הייתה על מיטת הטיפולים וכשהייתה עירומה, הוא הסתכל על שערות הערווה באיבר מינה, משך בהן ואמר לה שהשערות שלה ממש מכוערות. אחר-כך החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של א.א. הוא אמר לה שהפעם הייתה ילדה טובה, ושהיה מנשק אותה למטה אבל השערות שלה מגעילות אותו. בשלב כלשהו של האירוע הסתכל הנאשם על חזה של א.א. ונישק אותו, ואמר לה שכאן לפחות לא צומחות לה שיערות. לאחר שהנאשם יצא ממנה, א.א. הרטיבה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק) ובעבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק).

באישום 12, "אירוע ארון התרופות": האירוע התרחש בין השנים XX, כש-א.א. הייתה בין כיתה ז' לכיתה י"א, ככל הנראה בכיתה י"א, בבית המשפחה ב-XX, בחורף, בשעת לילה. במסגרתו עשה הנאשם את המעשים הבאים: לקח את ידה של א.א. וגרם לה להחזיק את איבר מינו. כעבור זמן קצר הוא הוציא את ידה. הנאשם אמר לה שהיא מחטיאה אותו, או דברים ברוח זו. הנאשם השכיב את א.א. על רצפת המזווה, ניסה באמצעות ידו להכניס את איבר מינו לשלה ואף הצליח. א.א. הרטיבה. הנאשם ניסה בכוח להכניס את איבר מינו לפיה, היא התנגדה, אך הוא הצליח להכניס את חלקו. הנאשם כעס עליה ואמר לה מילים קשות. לפיכך הורשע הנאשם ב-2 עבירות של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק) ובעבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק).

באישום 13, "אירוע האונס בפיהטבעת": האירוע התרחש כש-א.א. הייתה כבת 17, בכיתה י"א, בקומה השנייה בבית המשפחה ב-XX, בחדר העבודה של הנאשם, הממ"ד. לפני האירוע, א.א. סיפרה לאימה שאינה יכולה לשמוע את הנאשם וכאשר היא הולכת ברחוב ורואה את רכבו של הנאשם היא מתחבאת. אימה של א.א. סיפרה את הדברים לנאשם והתקיימה שיחה בין שלושתם. א.א. סבורה שהאירוע המתואר באישום זה הוא תוצאה של אותה שיחה, שעליה החליט הנאשם "להעניש אותה". הנאשם קרא ל-א.א. לחדר העבודה שלו ועל אף התנגדותה חדר עם איבר מינו לפיהטבעת שלה. הוא אמר ל-א.א. שהיא שמנה, שאיבר מינה שמן ומכוער, או עלבונות ברוח זו. א.א. ראתה דם. הנאשם חייך ושאל אותה באנגלית אם היא רוצה שוב. א.א. הייתה מקופלת, כמו עובר, והנאשם ניסה בכוח "לפתוח את הקיפול". בשלב כלשהו הרפתה א.א. את גופה וברח לה שתן. הנאשם כעס עליה, דרך על איבר מינה ובעט בה מאחור. הוא ניסה לחדור לאיבר מינה, אך איבר מינו לא היה זקור והוא לא הצליח. הנאשם הוסיף עלבונות כלפי א.א. ולא שעה לבקשתה לקרוא לאימה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק) ובעבירה של ניסיון אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ביחד עם סעיף 25 לחוק).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

באישום 14, "האירוע האחרון": במחצית השנייה של שנת XX, כשהייתה א.א. כבת 18, בביתם ב-XX, קרא הנאשם ל-א.א. לבוא לחדר העבודה שלו (הממ"ד). הוא הצטייד בכלי עבודתו כרופא ואמר לה שהוא רוצה לבדוק אם הצליח לתקן אצלה הכול, כי משהו באיבר המין שלה לא תקין. הנאשם הורה ל-א.א. לשכב על המיטה והיא עשתה כן. בשלב זה נטל הנאשם כלי רופא למיניהם, החזיק פנס בידו והאיר באמצעותו לתוך איבר המין שלה, וכן נגע עם ידיו באיבר מינה, תוך שהוא מחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. זה כאב וירד לה דם. הוא עלב בה, אמר לה שאיבר המין שלה מאוד גדול ולא פרופורציונאלי לגופה ושהוא מתקן את הפגמים שלה. הנאשם אמר ל-א.א. שתמיד איבר המין שלה היה לא תקין ושהיא הפריעה לו כל השנים. בשלב זה איים הנאשם על א.א. שאם תספר למישהו על כל מה שקרה ביניהם, יקרה לה משהו רע ושם אנשים ידעו שהיה בה משהו פגום, הם לא ירצו להתחתן איתה. הנאשם נטל את אקדחו ואיים על א.א. באמצעותו, כשהוא מצמיד את האקדח לדגדגן שלה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של אינוס בידי בן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ב) לחוק) ובעבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(ג)(1) לחוק). באישום זה זוכה הנאשם מעבירה של אינוס באמצעות האקדח.

האישומים הנוגעים ל-ב.ב.:

באישום 15, "אירועי הקיר ואירועי כיתה ח": אישום זה מתייחס לשתי תקופות. בתקופה הראשונה, ק"ש-ב.ב. הייתה בין גיל שבע לתשע, הגיע הנאשם לחדרה מספר פעמים בלילה. הוא אמר לה לעמוד עירומה ליד הקיר כשידיה מורמות והסתכל עליה. בחלק מהפעמים נגע בה, בחלק רק הסתכל. הייתה פעם שהוא נגע לה באיבר המין ומישש; הייתה פעם שתפס במותניה והחליק ידיו לאורך גבה. בתקופה השנייה, ק"ש-ב.ב. הייתה בכיתה ח', פעם אחת התעוררה ללא בגדיה לאחר שהלכה לישון בכותונת עם רוכסן, שאינה יכולה לרדת "מעצמה"; בערב פסח התעוררה בסלון, אף שהלכה לישון בחדר השינה שלה שנמצא בקומה השלישית; פעם אחת הייתה בחדרה, בין שכיבה לישיבה, והנאשם הגיע ונגע בידיו באיבר מינה. לפיכך הורשע הנאשם בריבוי עבירות של מעשים מגונים בבתו, שלא בהסכמתה החופשית, בהיותה מתחת לגיל 16 (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק).

באישום 16, "אירועי המרפאה": כאשר ב.ב. הייתה בין גיל שבע לתשע, היו כ-4-5 פעמים שבהן היא שכבה על מיטת הטיפולים במרפאה של הנאשם. היא הייתה ללא בגדים והנאשם נגע בה עם ידיו באיבר מינה, הוא לחץ ומישש. הוא הסתכל עליה ואמר לה שזה בשביל לכפר לה. פעם אחת היא ניסתה להתנגד ודחפה את ידיו. לפיכך הורשע הנאשם בריבוי עבירות של מעשים מגונים בבתו, שלא בהסכמתה החופשית, בהיותה מתחת לגיל 16 (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק).

באישום 17, "אירוע ההתכופפויות": הנאשם הגיע לחדרה של ב.ב. בלילה. היא שכבה במיטתה והנאשם עמד לצד המיטה. היא הייתה בלי בגדים, והנאשם היה ללא חלק תחתון של בגדיו. הוא התכופף לעברה ורכן מעליה, כמעט נגע באיבר מינה עם איבר מינו, ואז נעמד. הוא חזר על כך מספר פעמים. בשלב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

מסוים הוא גער בה שהיא מביאה אותו למצב הזה, שהיא מכריחה אותו לעשות את זה, הוא נתן לה מכה או מספר מכות קלות על בטנה, אמר לה שהיא חוטאת ומחטיאה, ועזב את חדרה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה אחת של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(4) לחוק) ובעבירה של תקיפה בידי בן משפחה (עבירה לפי 382(ב) לחוק). באישום זה זוכה הנאשם מביצוע עבירות נוספות של מעשה מגונה.

באישום 18: במספר מקרים נגע הנאשם ב-ב.ב באצבעותיו או בכל כף ידו בחלקי גופה השונים, לרבות באיבר מינה, לפעמים כשהייתה עירומה ולפעמים לבושה. כשהייתה עירומה, היו מספר פעמים שבהם הסתכל על איבר מינה ואמר: "איכסה אני לא יכול לראות את זה". לפיכך הורשע הנאשם במספר אירועי מעשים מגונים בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(4) לחוק). באישום זה זוכה הנאשם מעבירת אינוס.

באישום 19, "אירוע הקרוקס": ב-XX, בין השעות 6:35 ל-7:00 העמיד הנאשם את ב.ב מול הקיר בחדרה. הוא עבר בינה ובין הקיר מספר פעמים בעודו מתחכך בה, בעיקר באזור מותניה. היא אמרה לו להפסיק, השתרעה על הרצפה ואמרה שאינה יכולה יותר. הנאשם צחק עליה והיא חזרה למיטתה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה אחת של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(4) לחוק). באישום זה זוכה הנאשם מאירוע שני שתואר בכתב האישום.

באישום 20, "האינוס בפיהטבעת": הנאשם נכנס לילה אחד בחודש XX לחדרה של ב.ב, ששכבה על בטנה. הוא הפשיל את כותנתה, הוריד את החלק התחתון של בגדיו ונשכב מעליה. הוא הכניס ידיו מתחת לבתי השחי שלה וחדר עם איבר מינו לפיהטבעת שלה. בעודו עושה כן לחש באוזנה "here, that's the way" או מילים דומות. לאחר שהיה בתוכה העביר ידיו אל קדמת גופה, לאזור איבר מינה. כעבור זמן מה הוא "קפץ החוצה" עם איבר מינו והגיע לפורקן על הרצפה. אז אמר לה שעליה לנקות את זרעו שהותז החוצה, אך מאחר שהיא לא הגיבה, הוא בעצמו ניקה את הנוזל ואמר לה שהיא עושה בעיות והוא מנקה, ושהוא אבא טוב, או דברים ברוח דומה. לפיכך הורשע הנאשם בעבירת אינוס (לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק).

באישום 21, "אירוע ההיצמדות": הנאשם הגיע לחדרה של ב.ב בלילה. הוא נכנס למיטתה, הפשיט אותה כליל והיה עירום גם הוא. תוך כדי שהוא הפשיט אותה, הסתכל הנאשם ל-ב.ב בעיניים. הוא סובב את ראשה אליו כך שהם היו כל העת בקשר עין, והוא נצמד אליה עם כל גופו, כך שהיא חשה בנשימותיו. לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

באישום 22, "האירוע האחרון": באירוע שהתרחש סמוך לאחר שמלאו ל-ב.ב. 18, הגיע הנאשם לחדרה של ב.ב. בלילה. היא התעוררה וראתה אותו עומד ליד מיטתה. היא הורידה את כותנתה אך נשארה עם תחתוניה, והנאשם כעס וצעק עליה, משהו כמו: "זה את שמביאה אותי למצב כזה. אני לא ביקשתי ממך". ב.ב. לא ענתה לו ואז הוא אמר לה: "טוב, אני רואה שאת לא משאירה לי ברירה אחרת". הנאשם רכן מעליה ונגע בה קצת. הוא נתמך במיטה ונגע בה עם איבר המין שלו באזור איבר המין שלה. הנאשם היה לבוש חלקית – רק עם חלק עליון. אחרי שנגע עם האיבר שלו באיבר שלה, אמר לה: "זה היה בחירה שלך". לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בבן משפחה (עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(4) לחוק).

ראיות לעונש

ראיות התביעה

4. בהתאם לסעיפים 187(ב) ו-191א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הגישה התביעה תסקירים שערך שירות המבחן, הן לגבי א.א, הן לגבי ב.ב. לגבי שתי נפגעות העבירות תמונת הנזק קשה וחמורה ביותר, ככתוב בבירור בתסקירים. שתי הנפגעות ביקשו במפורש מעורבות התסקירים להקפיד שמידע אישי העולה מהתסקירים לא יגיע לידיעת הנאשם. נצמצם אפוא את הפירוט ונתייחס לתסקירים בעיקר על דרך ההפניה.

5. התסקיר בעניינה של א.א: א.א כיום [כשנות ה-30 לחייה], נשואה ואם לארבעה. בפתח התסקיר נכתב כי לאחר שהבהרנו שהחוק אינו מאפשר לחסות את התסקיר מפני באות כוח הצדדים, ביקשה א.א להשמיט חלקים מסוימים מהתסקיר שהוכן בעניינה. כבר במבוא מציינת עורכת התסקיר שמהמפגש עם א.א עלתה תמונת נזק חמורה ומטלטלת והיא התרשמה מהשלכות ארוכות טווח הנלוות לפגיעה. לנוכח בקשתה של א.א לשמור על פרטיותה, נתייחס מעט יותר בהרחבה רק להיבטים מצומצמים שעולים מהתסקיר, בעיקר כאלה שלטעמנו חשוב שמשפחתה תדע או דברים שעלו ממילא מעדותה במשפט ובאו לידי ביטוי בהכרעת הדין. כל ההשלכות האישיות יותר תובאנה על דרך ההפניה. נציין, ש-א.א ביקשה שלא להרחיב בנוגע לפגיעות עצמן, מחשש שהיא תתמוטט, במהלך הפגישה נזקקה להפסקות ובסיומה חוותה נתק דיסוציאטיבי ממושך.

בתסקיר מתוארת האכזריות שבה נהג הנאשם שליווה את הפגיעות ב-א.א בהשפלה, זלזול, התעללות רגשית קיצונית ועוד. מתוארת אווירת הסמכות, השליטה והפחד שהפעיל הנאשם במשפחה, ותחושתה של א.א שהנאשם הוא כל יכול, שידוע עליה הכול בכל רגע. נסתפק בכך ונפנה לפירוט בעמוד 2, שורות 7-27 לתסקיר.

בתסקיר מתוארת הדואליות שחוותה א.א במשפחה – מה שהיא כינתה "העיר העליונה והעיר התחתית", כמצוטט בפתח הכרעת הדין: מצד אחד משפחה שמחה, יחסים טובים בין הילדים והורים שהשקיעו בחינוך הילדים ובהתפתחותם האישית; מצד שני יחסו של הנאשם אליה (שורות 9-12 בפסקת

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

"המבוא"). נפנה לדברים המטלטלים המופיעים באותה פסקת מבוא בשתי השורות האחרונות (שורות 27-25).

לעניין "הפגיעות ונזקיהן" אנו מפנים לפסקה שזו כותרתה, ובפרט לשורות 18-20 של אותה פסקה, ושורות 25-36 באותה פסקה. מתוכה רק נציין שעורכת התסקיר כתבה שהנזקים המפורטים שם הם "תוצר של שנים ארוכות של התעללות רגשית ופיזית..." (שורה 32 לפסקה). נפנה לנזקים הקשים המתוארים בשורות 37-44 ולכך ש-א.א. סובלת גם מנזקים מהסביבה, שיכולים להיות ממושכים. נפנה לכלל הקשיים והנזקים המתוארים בעמודים 5-6 לתסקיר.

א.א. התייחסה למערכת היחסים המורכבת בינה ובין אימה וציינה את צערה העמוק על אובדן הקשר עימה. היא תיארה "יתמות רגשית". עוד דיברה על הנתק המוחלט ממשפחת המוצא, המחרימה אותה, וביטאה כמיהה עזה לשייכות ולמשפחתיות, וערגה לבית שאבד. היא ציינה את המחיר הכבד שהיא משלמת – גם נפשית – על כך שהעידה על הפגיעות מצד הנאשם, שכן בכך ערערה את חוקי היסוד של הבית שכללו בין השאר חובה להסתיר. הדברים מפורטים בעמוד 7 לתסקיר.

גם בפסקת ה"סיכום" מתוארים הנזקים הקשים. אף שככלל אין לצטט מתסקיר, לטעמנו חשוב לצטט בכל זאת את פסקת הסיום. פסקה זו אין בה מידע, כי אם דברים שבצידם מסר חשוב שלפיו, למרות הקשיים, גילתה א.א. כוחות נפש הראויים להערכה עמוקה, שבזכותם, בין היתר, שמרה בכל כוחה על התא המשפחתי החדש שלה: "נגלית מולנו דמות מעוררת השתאות: אישה שנושאת בתוכה 'חומרים מפלצתיים', כהגדרתה, ובכל זאת מתעקשת לחיות; אישה המרגישה לעיתים כי עדיף שלא הייתה קיימת, ובכל זאת מתייצבת כל בוקר לטפל בילדיה; אישה שכל חייה נבנו על הסתרה, על שקר, על פחד – ובכל זאת בוחרת לדבר, לחשוף ולהיאבק על זכותה לחיים מלאים יותר".

עורכת התסקיר ממליצה בסופו על מתן פיצוי כספי משמעותי עבור א.א., שבו תוכל להשתמש בכל דרך שבה תבחר כדי להיטיב את מצבה.

6. התסקיר בעניינה של ב.ב.: ב.ב. כיום [כשנות ה-20 לחייה], נשואה ואם לשתיים. כבר במבוא מציינת עורכת את התסקיר שפגשה בצעירה פגועה בזהותה ובהערכתה העצמית, החיה בחוויה של ריקנות ובמצוקה רגשית ונפשית, כשהכאב שאותו היא נושאת ותחושת ההרס הנפשי שגרם לה הנאשם בפגיעתו בה, ממשיכים ללוותה עד היום וגורמים לפגיעה נרחבת בכל תחומי חייה. גם לגבי ב.ב., לנוכח בקשתה לשמור על פרטיותה, נתייחס מעט יותר בהרחבה רק להיבטים מצומצמים שעולים מהתסקיר, כאלה שלטעמנו חשוב שמשפחתה תדע, וכל ההשלכות האישיות יותר תובאנה על דרך ההפניה. ב.ב., כמו א.א., ביקשה שלא להיכנס לאירועי הפגיעות עצמם וציינה שההיזכרות בכך עושה לה לא טוב. היא הביעה חשש מלאבד את עצמה (כהגדרתה) בשיח על הדברים הללו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

ב.ב. מתמודדת עם ניתוק מבני משפחתה ונמצאת בתחושה של ריקנות והיעדר מוגנות. התסקיר עוסק רבות במחסור הקשה של ב.ב. במשפחתה ובכאבה ורגשות האשם שהיא חשה על כך שלתפיסתה, יציאתה מהבית גרמה לפירוק המשפחה. ב.ב. הביעה אהבה רבה למשפחת המוצא שלה, והיה לה קונפליקט פנימי קשה בין הפסקת הפגיעות מצד הנאשם אל מול השתייכותה למשפחה. מצוינת בתסקיר ההתלבטות הקשה שהייתה ל-ב.ב., שעשתה כל שביכולתה כדי לא לערב את המשטרה ולא להגיש תלונה, אך לאחר שיצאה מהבית וביקשה את צו ההגנה, התעורר בה חשש מוגבר שאחיותיה מצויות בסכנה ועל כן החליטה להגיש תלונה. ב.ב. חשה רגשות אשם גם על כך שלתפיסתה, היא צירפה את א.א. לתלונה, אף שידעה ש-א.א. לא רצתה להתלונן מחשש לאובדן הקשרים המשפחתיים, ואכן – משהצטרפה א.א. לתלונה, אף היא איבדה את הקשר עם המשפחה. ב.ב. ציינה שבמהלך השנים מאז שיצאה מהבית תמיד קיוותה לחידוש הקשר עם בני משפחתה, והיא מתייסרת במחשבה שבני משפחתה לא מאמינים לה, הדירו אותה מחייהם ואינם מקיימים קשר עימה, אלא מאמינים לנאשם ומסייעים לו. בסיכום מציינת עורכת התסקיר כי היא מתרשמת מתמונת נזק קשה וחמורה ביותר, על רקע פגיעות הנאשם ב-ב.ב., בהיותו אביה, שאמור היה לספק לה ביטחון ומוגנות, ופגע בה במרחב ביתה. קיימים נזקים מקיפים בכל תחומי חייה, המלווים אותה יום-יום, משפיעים על תפקודה ומציפים אותה ברגשות קשים מנשוא עבודה. בשל מצבה הרגשי, הנפשי והתפקודי, הדרך השיקומית עוד ארוכה.

לעניין הנזקים הפרטניים אנו מפנים לאמור בפסקת ה"מבוא", עמוד 2, שורות 7-9; פסקת ה"פגיעה והנזקים", עמוד 2, שורה 4; עמוד 3, שורות 10-11, 20-26; עמוד 4, שורות 3-6; שורות 32-34; עמוד 5 כולו; עמוד 6, שורות 1-26; בפסקת "טיפול ושיקום" אנו מפנים לעמוד 6, שורות 29-30; עמוד 7, שורות 4-8.

לעניין קשיים שחוותה ב.ב. לאורך השנים מאז שעזבה את הבית נפנה לעמוד 4, שורות 7-16.

בפסקת הסיום בתסקיר צוין שלמרות עומק הפגיעות, הנזקים הקשים והיעדרן של מערכות תמיכה ומשאבים רגשיים וחומריים לשיקום, ולמרות התרשמות עורכת התסקיר מצורך בהליך שיקומי ארוך, והצורך בפיצוי כספי משמעותי, ב.ב. הדגישה וביקשה למסור לבית המשפט כי אינה מעוניינת בפיצוי כספי מהנאשם, מתוך דאגה לפגיעה במצבם הכלכלי של בני משפחתה, אשר סובלים, לדאבונה, מירידה משמעותית במצבם הכלכלי ומתמודדים עם הוצאות ההליך המשפטי. ב.ב. סיכמה דבריה כך: "שום עונש לא יפצה אותי על מה שעברתי ממנו, לא רוצה פיצוי כספי ולא מעוניינת שהוא ישב בכלא, רק רוצה הגנה לי ולאחיותיי".

ראיות ההגנה לעונש

7. בשם ההגנה העידו שלושה עדי אופי:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

ד"ר מארק טרגין, כיום "מנהל העניינים הרפואיים" בביטוח הלאומי, [הושט] מכיר את הנאשם מאז ינואר 1994. הוא דיבר בשבחי הנאשם כאיש מקצוע וכאדם. הוא הכיר את הנאשם תחילה סביב עבודה משותפת ביצירת "תיק רפואי ממוחשב" בקופת החולים, ובהמשך, לאורך כל השנים עד מעצרו, גם המשך עבודה עבור הביטוח הלאומי המשלבת מיחשוב ורפואה, וגם כרופא מקצועי. ד"ר טרגין אמר שהוא סמך על הנאשם, שהיה עובד מצוין ומסור, והגדיר אותו כ"כוכב, אחד המובילים". עוד העיד, בכנות, שהייתה לו התלבטות אם להגיע להעיד לטובת הנאשם לנוכח חומרת המעשים שבהם הורשע, ואם הוא אכן ביצע אותם מגיע לו עונש, אך ציין שלעיתים יש פער בין תחושות הבטן לעובדות והוא חש בתחושת בטן שהנאשם הוא אדם טוב. הוא ציין שהנאשם הוא "אחד האנשים הכי טובים שעבדתי איתו".

חיים בר און, יליד 1947, הוא איש חינוך, שהתנדב, בין שאר עיסוקיו, בקו הסיוע של נפגעי תקיפה מינית בגברים בקרב החברה הדתית. הוא בעל השכלה תורנית ואקדמאית, והכיר את הנאשם בין השנים XX מכות המגורים המשותפים ביישוב שבו גרו שניהם, שאותו הגדיר כישוב קהילתי, שהרבה ממאפייניו סובבים סביב בתי הכנסת. לדבריו, הנאשם הקדיש את מיטב שנותיו להכשיר עצמו כרופא, הוא איש נתינה וחסד, שעסק רבות בנתינה לאחרים. עוד הגדיר את הנאשם כחריף, אנושי, מכבד את זולתו ומעורב בקהילה.

יצחק איגור פצ'רסקי, שהוא מתמטיקאי ועוסק בתחום הבינה המלאכותית מזה שנים רבות, הוא אחד ממפקחיו של הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני. הוא העיד כי לפני 30 שנה עבד עם הנאשם בחברה שעסקה בתמיכה במערכות רפואיות. הוא התרשם מאישיות הנאשם והידע שלו. הנאשם לדבריו הוא עדין נפש ואחד האנשים הכי אינטליגנטיים שהוא מכיר. נוסף על כך, לאורך השנים התקיים ביניהם קשר גם בין המשפחות, שכן ביקר עם אשתו בביתם, שם התרשם מאוד גם ממשפחת הנאשם ומהילדים. מדובר במשפחה מאוד יצירתית שבה שורר קשר מאוד חם. הוא העיד שהוא והנאשם היו בקשר "די חם אבל לא קרוב במיוחד". לימים, אימו של העד הייתה מאוד חולה והנאשם מאוד עזר לה. עוד ציין שהנאשם, שהיה חילוני, עשה תשובה, ועשה זאת מצד אחד לא בהתלהמות, אך גם "לא חפף", שזה יוצא דופן.

8. נוסף על כך הגישה הסנגורית מסמכים המתייחסים למצבו הרפואי של הנאשם (ענ/1) ולמצבו הכלכלי, לרבות של אשתו (ענ/2 עד ענ/4).

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני ב"כ המאשימה

9. ב"כ המאשימה, בטיעון סדור ומקיף, ציינה כי המקרה שלפנינו הוא חריג לחומרה ממספר היבטים. לדבריה, לא הצליחה למצוא פסקי דין התואמים ממש את עובדות המקרה, לנוכח מאפיינים יוצאי דופן מסוימים בתיק זה, ההופכים אותו לחמור במיוחד, שאותם פירטה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

מאחר שאנו רואים עין בעין עם המאשימה בחלק גדול מהנושאים, אלה יבואו לידי ביטוי בהכרעתנו, ולא נחזור על הכול. נציין בקצרה את קו הטיעון ונתייחס לנקודות מסוימות שאותם הדגישה התובעת.

10. ב"כ המאשימה פירטה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, וטענה שמידת הפגיעה בהם כאן חצתה את הרף הגבוה ביותר של הפגיעה. כדבריה, "הנאשם ניצל את מרותו וסמכותו כהורה, את גילן הרך של בנותיו, את היותו קטינות חסרות ישע ואת תמימותן, את האמון המוחלט שנתנו בו מתוקף היותו אביהן, את שליטתו המלאה בהן ואת חרדתן לגורל המשפחה כולה, הכול כדי לעשות בהן כרצונו ולשעבד אותן לצרכיו ודחפיו הסוטים".

השיקולים המשפיעים על המתחם לחומרה

- **חומרת העבירות:** העבירות שביצע הנאשם הן מהחמורות ביותר בעבירות המין, והן בעלות אלמנטים סדיסטיים ומתעללים, וכוללות פגיעה פיזית ונפשית. הנאשם לא הסתפק רק בפגיעה הפיזית, אלא הוסיף לכך ביזוי והשפלה.
- **ריבוי העבירות:** עשרות אירועים שבוצעו פעם אחר פעם, לכל מתלוננת בנפרד.
- **הימשכות המעשים:** המעשים נמשכו למעלה מ-20 שנה, כאשר הנאשם עבר לפגוע בבת צעירה יותר לאחר שהפסיק עם הבוגרת.
- **"בניית תוכנית הפגיעה":** הנאשם רקם את תוכניתו לבצע את העבירות באופן מניפולטיבי כדי שיוכל להמשיך לבצע את זממו. הוא "טווה קורים" שאיפשרו לו להטיל אימה על הנפגעות, וניצל את מעמדו כאב וכרופא של הבנות כדי לשלוט בהן, הן בצד הרפואי והן בצד הנפשי. הוא בנה סביב א.א. נרטיב שקרי במשפחה, בחר עבורה מטפלים, ניסה לשבש טיפולים ואף גדע אותם כשחשש שמעשיו עלולים להיחשף. בשלב מסוים ניסה הנאשם למנוע מ-א.א. להמשיך טיפול באמירות שהמשך טיפול ייפגע בזוגיות ובהליכי הנישואין שלה (הקלטה נ/30, פסקאות 200-202 ו-424 להכרעת הדין). הנאשם אף הכין מסמך למקרה שייעצר (ת/42, כעולה מפסקה 429 להכרעת הדין, שהוכן כבר ב-2016).
- **יכולת הנאשם להימנע בביצוע העבירות:** הנאשם לא חדל ממעשיו אלא רק לאחר ש-ב.ב. נמלטה מהבית והגישה את צו ההגנה נגדו, מה שהוביל בסופו של תהליך לכך שהנאשם נעצר על ידי המשטרה. הוא לא הפסיק את מעשיו גם כאשר א.א. הביאה לידיעת אימה את מעשיו ב-XX, והמשיך לפגוע ב-ב.ב. הוא לא הפסיק כשהגיעה חוקרת לבית הספר של ב.ב. ב-XX, כדי לשאול אותה על הפגיעות, וגם לא כשבית הספר ציין באוזניו את ההתדרדרות במצבה של ב.ב. למרות כל אלה, הוא לא חשש מחשיפה והמשיך לפגוע. מדובר אפוא באדם חסר מורא ופחד, שחשב שהוא מעל הכול, מעל החוק, מעל המשפחה. "היעדר הפחד, עד כדי תחושת אלוהות מסוימת מצד הנאשם, ממקמת אותו ברף המסוכנות הגבוה ביותר, ומלמדת שהוא אדם שדבר אינו מרתיע אותו מלהשיג את מטרותיו".
- **ניצול כוח ומעמד:** הנאשם ניצל את מעמדו כאב, רופא, ואדם מכובד בקהילה, את תמימותן, אהבתן, וחינוכן החרדי של בנותיו. הוא היה עבור הנפגעות גם מי שלקח אותן לטיולים, אירגן ערבי שירה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

משפחתיים והיה אב פעיל, אך בד בבד הוא היה גם הסיוט המתמשך שלהן. הוא ניצל את החינוך החרדי שהן קיבלו, שהוביל לכך שלא היה להן כל ניסיון או הבנה בתחום המיני, ועל כן ידע שהן לא יטילו ספק במעשיו ולא יבינו את חומרתם. ההשתייכות למגזר החרדי גם שימשה אמצעי השתקה נוסף, מאחר שהנפגעות ידעו שאם הן תחשופנה את דבר הפגיעות המיניות בהן, הדבר עשוי להוביל להכתמתן ולכך שהן לא תוכלנה לבנות לעצמן משפחה, כרצונן. העובדה שהנאשם שימש כרופא של כל ילדיו, כמפורט בהכרעת הדין, נתן לו שליטה מוחלטת גם על חייהן של הנפגעות וגם על המידע שקשור בהן. כך, רשם להן כדורי הרגעה, והסתיר את הדבר מאימן, דבר שלא יכול היה לעשות אלמלא היה הרופא שלהן. הוא גם נטע ב-א.א מחשבות הנוגעות לבריאותה הנפשית ולזיכרונותיה. אף הפנייה של הנאשם לחבריו הרופאים הפסיכיאטרים, ברנשטיין וואש, כדי לקבל מהם "אישור" לתיאוריית הזיכרונות הכוזבים, שאותה הציג לאשתו ולבני המשפחה כהסבר לטענותיה של א.א, התאפשרה רק הודות להיותו רופא. אף עמידתו מול צוות בית הספר של ב.ב, כשהציג עצמו, נוסף על היותו אביה, כרופא בעל הבנה גם ברפואת הנפש, הייתה ניצול של מעמדו. העובדה שהפגיעות בבנות החלה בגיל צעיר מאוד מגבירה את חומרת הטראומה ופגיעתה, ויש לכך חשיבות לחומרת העונש (ע"פ 6092/10 פלוני נ' מדינת ישראל [18.7.12] [ע"פ 6092/10]). מידת השליטה של הנאשם בנפגעות, שהתבררה במהלך המשפט, גם כשהוא היה מאחורי סורג וברית, הייתה חריגה ומצמררת (פסקה 78 להכרעת הדין, בעמוד 71). הנאשם גם ניצל את כמיהתן העזה של הנפגעות למשפחה בדרכים שונות. כך ניסה להכריח את בעלה של א.א לחתום על מסמך שלפיו הם לא יעלו את נושא הטענות לפגיעות מיניות, בתמורה לקירובם חזרה למשפחה והזמנתם לחתונה של אחת האחיות (פסקה 237 להכרעת הדין).

- **אכזריות, אלימות והתעללות:** המעשים של הנאשם בוצעו תוך סאדיזם מתמשך ואף שהנאשם – מתוקף מעמדו מול בנותיו לא נדרש לפן האלים והסדיסטי של העבירות כדי לבצע את זממו, שכן הנפגעות ממילא לא יכלו להתנגד לו – הוא בחר להשתמש בו. מעשיו כללו אלימות פיזית (דריכה על איבר מין, בעיטה בבטן ועוד), מילולית ונפשית, כולל שימוש באקדח לאיום, וגרמו למתלוננות לאבד צלם אנוש. הנאשם נהג בבנותיו כבובות סמרטוטים, תוך רמיסת ביטחונן מגיל צעיר, כדי לבסס שליטתו בהן ולהותירן כנועות ומושפלות. הדברים פורטו בהרחבה, אך מאחר שנתייחס לכך בהרחבה בהכרעה, לא נפרט כאן.
- **אופן ניהול ההליך המשפטי (לא עצם ניהול ההליך):** הנאשם בחר לנהל משפט ארוך ומתיש, ומשכך אינו זכאי לחסד ולרחמים שלהם זכאי מי שהודה ולקח אחריות. הנפגעות ועדי תביעה נוספים נחקרו על-ידי ההגנה בצורה קשה ופוגענית, ההגנה הביאה עדי הגנה רבים (כמעט פי שניים מכמות עדי התביעה), והנאשם התנהל באופן מניפולטיבי וחסר אמפתיה כלפי בנותיו במהלך העדויות, כעולה מהכרעת הדין (פסקאות 4-443 לחוות הדעת של השופטת ברק נבו וכן סוף פסקה 2 לחוות דעתה של סגנית הנשיאה ברודי). במהלך ניהול התיק התגלו עיוותי החשיבה של הנאשם, שהעיר לתובעת ש"היא מורידה פה בגדים", דבר שלא היה ולא נברא (פסקה 421 להכרעת הדין), עשה פרובוקציות והתחמק ממענה על שאלות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

- **הנזק שנגרם לנפגעות:** הנזק העצום שנגרם לנפגעות הוא עצום, כפי שעולה מהכרעת הדין ומתסקירי הקורבן. הנזק ל-ב.ב. היה ברור לסובביה כשהחלה להסתגר בגיל צעיר והפכה מילדה פתוחה ושמחה לילדה מופנמת ושקטה, כפי שהעידה מורתה שגית לגבי התרשמותה וכעולה מתמליל דיסק השמע מהשיבה שנערכה בבית הספר (46/נ-ו-46/א). היא נאלצה לעזוב את הבית בגיל 18 כדי להפסיק את הפגיעות, ללא כל מערכת תומכת. היא נאלצה למסור עדותה סמוך לאחר הפגיעות האחרונות, כשהפצע עדיין פתוח וללא כל תמיכה. א.א. הייתה בת 5 בלבד כשהחל הנאשם לפגוע בה וגם הנזקים שנגרמו לה ניכרו היטב במשפט ובראיות שהוגשו. ב"כ המאשימה ציינה: "א.א. ו-ב.ב. הן גיבורות הסיפור – שתי מתלוננות אמיצות, שעמדו פעם אחר פעם מול אביהן בבית המשפט, וחשפו את הרע ביותר שקרה להן, שתי הילדות מהבית החרדי שחונכו להיות צנועות וחסודות, נאלצו להעיד בפני ביהמ"ש נכבד זה, ולפתוח סיפורן ונפשן כאחד. ביהמ"ש הנכבד ראה לנגד עיניו את המתרחש בנפשה של א.א., אצלה הדברים קיבלו גם ביטוי חזותי. אצל ב.ב. הקושי ניכר גם אם לא היה ניתן לחזות בו כל העת בבירור כמו בעניינה של א.א.". לא נרחיב בטיעוני ב"כ המאשימה בנקודה זו, ונפנה לפסקה לעיל שבה התייחסות לתסקיר שירות המבחן בעניינה. ב"כ המאשימה בחרה לצטט מתוך יומנה של א.א. (11/ת), שנכתב בשנים מאוחרות לפגיעות, במהלך טיפולים, ובשל עוצמת הדברים, נביאם במלואם וכלשונם:

"... אני רוצה להתכסות, אני מרגישה שזה לא עוזר להתכסות, בחיים זה לא יגמר, הוא תקוע בתוכי הוא לא יוצא איזו מגעילה אני, הוא מגעיל, גם אני מגעילה? לא. אני פה, זה 'נגמר', זה לא קורה עכשיו. אבל הגוף שלי מרגיש את הכל כל כך חזק! זה מרגיש שזה קורה עכשיו. אבל זה באמת לא, נכון? זה רק הזכרונות. אמלה, איזה חיים, איזה כאב! כאב שלא נגמר אין מילים לתאר אותו, לא מרגישה כלום, התנתקתי? קצת, האור של החדר נהיה צהוב, אין פה אוויר, לא מרגישה לא כואב, לא אכפת, לא זוכרת, אני – אני? מה זה? מה קורה פה? הכל מעורפל, מרגיש - ולא מרגיש, איפה אני? מתפוגג, חוזרת לעצמי, עייפה מותשת, כואבת, רוצה לברוח ואין לי כוח. אין לי לאן. הזכרונות באים לכל מקום, צצים בכל מקום. כל דבר הוא טריגר לא – אני מתנתקת – הרבה, כל כך הרבה דברים הם טריגר, יום אחד יהיה אחרת. עברתי כבר דרך ארוכה".

11. ב"כ המאשימה התייחסה למדיניות הענישה הנוהגת, לכך שקיים לצד עבירות המין עונש מזערי, לצורך שעליו חזרו בתי המשפט בהחמרה בענישה בעבירות המין, בפרט כשעסקינן בעבירות שנעברו כלפי קטינים, וביתר שאת – בתוך המשפחה. הדברים יפורטו בהמשך.

לדברי ב"כ המאשימה, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל נפגעת, והיא ביקשה שהעונש שייקבע לגבי כל מתלוננת יוטל במצטבר זה לזה, חלף קביעת עונש כולל, לנוכח חומרת העבירות (אף כי עתירתה בסופו של יום משקפת בכל זאת חפיפה משמעותית בין העונשים). עם זאת, הפסיקה שאליה הפנתה לא התייחסה לכל מתלוננת בנפרד, אלא לעבירות באופן כללי, תוך יצירת אבחנות מענייננו. כאמור – היא ציינה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

שלא מצאה פסיקה לגבי מקרים כה חמורים כבענייננו. בדיון שנערוך להלן נתייחס למדיניות הענישה הנוהגת ונפנה לאלה מבין פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה שנמצא אותם רלוונטיים.

בסופו של יום ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע מתחמים כדלקמן: בעניינה של א.א. (אישומים 14-1):
בין 35-40 שנות מאסר; בעניינה של ב.ב. (אישומים 15-22): בין 20-25 שנות מאסר.

12. ב"כ המאשימה התייחסה לשיקולים שיש לשקול לקולה בתוך מתחם הענישה, וציינה שלשיטתה לא קיימים שיקולים כאלה, ואם קיימים – הרי שאין לתת להם משקל, לנוכח חומרת המעשים והפגיעות. וכך התייחסה:

- **איהודאה:** הנאשם בחר לנהל את משפטו ולא הודה. זו זכותו, אך משכך – אינו זכאי לחסד והרחמים הניתנים למי שלוקח אחריות.
- **גיל הנאשם:** המאשימה טוענת שגיל הנאשם (כיום XX) אינו צריך להיות שיקול מקל בהתחשב בכך שהחל לבצע את העבירות כשהיה בן XX וחדל מכך כשהיה בן XX, וכן בהתחשב בחומרת העבירות. לכן יש לדון אותו ללא התחשבות בגיל, בדומה למי שנדון למאסר עולם על רצח.
- **מצבו הרפואי של הנאשם:** המסמכים הרפואיים שהוגשו בעניין הנאשם אינם מעלים חשש למצבו. מכל מקום, שב"ס ערוך לטפל בו. מרבית הדברים המופיעים בגיליון הרפואי היו עובר למעצרו, ומצבו הרפואי לא מנע ממנו לבצע את העבירות (מפנה ל-ע"פ 156/09 פלוני נ' מדינת ישראל [11.8.11]).
- **היעדר עבר פלילי:** עברו הפלילי של הנאשם הוא הכרעת הדין עצמה, ולנוכח העובדה שהעבירות בוצעו לאורך יותר מ-20 שנה, לא ניתן לראות בו "אדם נורמטיבי", שניהל אורח חיים נורמטיבי. ב"כ המאשימה הפנתה בעניין זה ל-ע"פ 966/19 פלוני נ' מדינת ישראל [29.1.20], פסקה 16.

13. לנוכח כלל השיקולים הנ"ל ביקשה ב"כ המאשימה למקם את עונשו של הנאשם באמצע מתחמי העונש שלהם טענה, וביקשה להטיל עליו מאסר בן 37 שנים, פיצויים למתלוננות בסכום המרבי הקבוע בחוק ומאסרים מותנים לגבי כל העבירות שבהן הורשע.

טיעוני ההגנה לעונש

14. ב"כ הנאשם ציינה שעסקינן בנאשם נעדר עבר פלילי, אדם מוערך בקרב כל סובביו ורופא מצוין, כפי שהעידו עדי ההגנה לעונש, וכפי שהעידו גם המתלוננות. הסנגורית ציינה שהצורה הדמונית שבה ניסתה התובעת להציג את הנאשם חוטאת למציאות והיא הרבה מעבר למה שנקבע בהכרעת הדין, שהרי גם הנפגעות העידו שהוא אבא מסור, שטיפל גם בהן, בכובעו כרופא, במסירות. היא הזכירה ש-א.א. סמוך לפני חתונתה, הרבה אחרי הפגיעות (המוכחות), נפצעה ברגלה ופנתה לנאשם לקבל טיפול, ודבר זה מוכיח את האמון שהיה לה ביכולותיו הרפואיות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

הסנגורית הפנתה לעדויות של אלה מבין ילדי הנאשם שהגיעו להעיד, שכולם דיברו רק בשבחו ובשבחי האווירה שהנחיל בבית. עוד ציינה שכל בנותיו נחקרו במשטרה וכולן הכחישו כל פגיעה בהן. חלקן אף העידו בבית המשפט והכחישו פגיעה כלשהי מצידו.

לדברי ההגנה, התיאורים של התביעה על אודות אכזריות מצד הנאשם כלפי המתלוננות אינם במקומם וגם בתיאור נזקי המתלוננות הגזימה ב"כ המאשימה. לדעתה לא עולה מהכרעת הדין שהיה סדיזם מתמשך, אכזריות או התעללות. לדעת הסנגורית, התסקירים מוטעים, שכן הם מדגישים את קשיי הנפגעות, ולא נותנים איזכור מספיק לכך ששתיהן הקימו משפחה, שתיהן ילדו ילדים מאז העידו במשפט, שתיהן עובדות במקצוע שלהן – הוראה, והתחושה של מי מהן שאלמלא הפגיעות הייתה יכולה "להגיע ליותר", אינה אלא תחושה סובייקטיבית. למעשה, טוענת ההגנה, שתי הנפגעות המשיכו בחייהן.

עוד טענה הסנגורית לאידייוקים מסוימים בתסקירים, למשל במניין העבירות שבהן הורשע הנאשם בעניינה של א.א, או תיאור מסוים לגבי ההווי המשפחתי בקהילה. נציין כי הטענות בנושא זה נכונות, אך אין בהן כדי להשליך על מסקנות התסקיר, המדבר על הנזק לנוכח התמונה הכוללת.

15. הסנגורית הפנתה ל-1/ענ, סיכום המידע הרפואי של הנאשם וביקשה להתחשב בכך שהוא חולה לב ושיש לו מספר בעיות רפואיות נוספות. היא ציינה שהנאשם כיום בן XX, ואם יבחר בית המשפט להטיל עליו עונש חמור מדי, התוצאה תהיה שהוא יכלה את ימיו בכלא, "ויצא משם בארון מתים".

עוד התייחסה הסנגורית לכך שהנאשם היה תקופה ממושכת במעצר מאחורי סורג וברית, ולאחר מכן במעצר בפיקוח אלקטרוני, במרתף של בית בקריית יערים, מרוחק מכל משפחתו, עם "חלונות" מצומצמים ביותר ובתנאים קשים. כהגדרתה: "לא עבודה ולא בילויים ולא אירועים משפחתיים ולא שום דבר ולא עם המשפחה". היא הזכירה את הפסיקה המתייחסת לכך שיש להתחשב בתקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני על תנאיה הקשים, אף שאין מנכים אותה במלואה.

16. בהתייחס לאפשרות הטלת פיצויים על הנאשם לטובת הנפגעות, הפנתה ב"כ הנאשם למסמכים ענ/2-ענ/4, המלמדים על כך שבעו"ש של הנאשם ואשתו יש רק כ-4,000 ₪, שזו המשכורת של אשתו, ולפי נתוני "הר הכסף", אין על שמו כל קרנות השתלמות או תוכניות חסכון או פוליסות ביטוח חיים. רישיון הרופא של הנאשם הותלה באופן זמני ובכל התקופה מאז מעצרו לא יכול היה לעבוד, בשל היותו תחילה במעצר מאחורי סורג וברית, ואחר כך בפיקוח אלקטרוני. עוד ציינה שאשת הנאשם, אימן של הנפגעות, מטפלת לבדה בשלושת הילדים הקטנים שנותרו בבית (נציין שלא ברור מי הם, שכן מלבד הבת הקטנה, ילידת XX, כל שאר הילדים הם ילידי XX ואחורה, קרי: מעל גיל 18). שניים מהאחים התחתנו בזמן שהנאשם במעצר, ואשת הנאשם נאלצה לפדות חסכוניות הן כדי לממן את החתונות, הן כדי לממן את הוצאות המשפט והן כדי לממן את המחיייה היומיומית. עוד נאלצו הנאשם ואשתו למכור את ביתם כדי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לעמוד בכל ההוצאות. הסנגורית הגדירה את המצב כ"חורבן כלכלי". לפיכך ביקשה ההגנה לקבל את בקשתה של ב.ב. העולה מהתסקיר בעניינה, ולא להטיל על הנאשם פיצוי עבודה, ולהתחשב במיעוט היכולת הכלכלית גם בנוגע להטלת פיצוי לטובת א.א.

17. לדעת ההגנה, התביעה הגזימה גם בטענה שהנאשם פגע בנפגעות על פני 23 שנה, שכן היו הפסקות בפגיעות אצל כל אחת מהנפגעות, ואם נתייחס רק לשנים הספציפיות שבהן התרחשו האירועים שבהם הורשע הנאשם, מדובר בצבר שנים קטן בהרבה. לפי עמדת ההגנה, הפגיעות ב-א.א. השתרעו על פני 8, 9 שנים "בלבד", והפגיעות ב-ב.ב. – 2, 3 שנים.

18. גם ההגנה סבורה שמדובר באירוע אחד לכל מתלוננת, ויש לקבוע מתחם לעבירות כלפי כל אחת, אך בסופו של יום יש לקבוע עונש כולל.

19. ההגנה טוענת כי מבחינת מדיניות הענישה הנוהגת, עתירתה של המאשימה אינה עומדת בכל קנה מידה לפסיקה הנוהגת. כך, למשל, בעניינו של גואל רצון, שם מדובר היה בריבוי עבירות מין כלפי מספר נפגעות, נגזרו 30 שנות מאסר, ולדעת הסנגורית – אותו מקרה חמור "עשרות מונים אם לא אלפי מונים" מהמקרה דנן. ב"כ הנאשם הפנתה למספר פסקי דין, שאליהם אתייחס בהמשך.

20. לנוכח האמור, עותרת ההגנה למתחמי ענישה כדלקמן: בעניינה של א.א. (אישומים 14-1): בין 12-8 שנות מאסר; בעניינה של ב.ב. (אישומים 15-22): בין 5-9 שנות מאסר. לגישתה יש למקם את עונשו של הנאשם באמצע מתחמי הענישה או למטה מכך, ולחפוף את העונשים כך שיתקבל עונש כולל של 15 שנות מאסר. בסיום דבריה אמרה הסנגורית שהנאשם לא יבקש סליחה, מאחר שהוא מאמין בחפותו, וביקשה שלא להחמיר עימו בשל כך.

דבר הנאשם

21. הנאשם בדברים האחרונים אמר שהוא מאוד מתרגש מהמעמד, ושב והכחיש את כל המיוחס לו. לדבריו אמר אמת בעדותו, והוא עדיין לא יודע "מה קרה למשפחה שלנו". הוא ציין שהוא אומר למשפחה שהכול יהיה טוב ושהוא יגיע למקום שלו בשמים, אם רק אומרים אמת. הוא ציין שאינו איש של משפטים. הוא למד רפואה ורצה לעזור לאנשים. עוד הוסיף סליחה שהוא צריך לערער על הכרעתנו. הוא הודה לבית המשפט והוסיף שהוא מתפלל על המשפחה שלו ושתהיה גאולה לעם ישראל.

דיון והכרעה

22. כפי שציינו לעיל, אף ששתי באות כוח הצדדים הסכימו שעסקינן בשני אירועים ויש לקבוע שני מתחמי ענישה – אחד לכל נפגעת, שתיהן הגישו פסיקה על מכלול האירועים. אנו סבורים שהצורך לקבוע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

מתחם שונה לכל נפגעת מכתיב הילוך בדרך מעט שונה, בפרט בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, וכך נעשה, הכול – בהתאם לתיקון 113 לחוק.

אירוע אחד או מספר אירועים?

23. אף שבכל אחת משתי הנפגעות פגע הנאשם מספר רב של פעמים, נכון לדעתנו לקבוע שעסקינן בשני אירועים (ולא יותר) – אירוע מתמשך אחד, הכולל מספר עבירות, לגבי כל מתלוננת. כך, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה – "מבחן הקשר ההדוק", שלפיו עבירות שיש ביניהן קשר הדוק תיחשבנה לאירוע אחד; הנסיבות העובדתיות הרלוונטיות לכל סדרה של עבירות, שלכולן מאפיינים דומים, כגון התכנון שנדרש לצורך הביצוע; שיטתיות בביצוע העבירות (למשל, ההטחה בכל מתלוננת שהיא אשמה במה שעשה לה הנאשם ושהיא "מחטיאה" אותו, ההעלבה והלגלוג וכו'); העבירות התרחשו בחלקן בסמיכות זמנים (אצל כל נפגעת בנפרד) ובאותם מקומות (הממ"ד בבית, חדר הטיפולים במרפאה, המחסן בבית). יש לקבוע שמדובר בשני אירועים (ולא פחות) מאחר שמדובר בשתי נפגעות שונות, וכלפי כל אחת בוצעו העבירות מגיל קטנות (אצל א.א. – מגיל 5 ואצל ב.ב. מגיל 8 לערך) עד גיל 18 (ע"פ 2240/21 מדינת ישראל נ' שחר [8.11.21], פסקאות 14-13 מפי כבוד השופטת וילנר; ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל [29.10.14], פסקה 5 מפי כבוד השופטת ברק-ארז; ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל [27.8.14], פסקאות 18-17; ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל [3.9.15], פסקה 22 מפי כבוד השופט (כתוארו אז) סולברג). נציין שגם באות כוח הצדדים סברו כך.

לפיכך נקבע לגבי כל מתלוננת מתחם ענישה נפרד. עם זאת, רבים מהגורמים הרלוונטיים לקביעת שני המתחמים – זהים, לפיכך נתייחס אליהם במאוחד, ורק מקום שקיים ביניהן שוני – נבחין בין שתי המתלוננות.

הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות

24. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם הם הזכות לכבוד ולפרטיות; הזכות לאוטונומיה של אדם על גופו והזכות להגנה על הגוף והנפש; השמירה על שלומו ובטחונו של אדם בכלל, ושל ילד בפרט, ושל ילד בתוך ביתו, בקרב משפחתו – על אחת כמה וכמה; הנאשם פגע בשלוות חייהן של הנפגעות, וביכולתן לתת אמון באדם מבוגר האמון על שלומן.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים

25. במקרה של א.א. מידת הפגיעה היא גבוהה מאוד, לנוכח הגיל שבו החל הנאשם לפגוע בה, משך ביצוע העבירות וטיב המעשים, שהם ברף הגבוה והקשה של עבירות המין. במקרה של ב.ב. מידת הפגיעה היא גבוהה, אף זאת לנוכח משך ביצוע העבירות על פני שנים רבות, החל מגיל צעיר, מצד אחד, אך מעט פחות מ-א.א., לנוכח טיב המעשים, שרובם מעשים מגונים, מצד שני. עם זאת, יש בהם גם אירוע של אינוס בפיהטבעת.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

נאמר כבר עתה שאנו דוחים מכול וכול את טענת ההגנה שלפיה אין לדבר על פגיעות במשך 23 שנים (13 שנים ב-א.א ו-10 ב-ב.ב), מאחר שהכרעת הדין מתייחסת למעשים שנעשו בשנים מסוימות ואם סוכמים אותן, אין מדובר ב-23 שנה. הטענה תלושה מהמציאות גם בהיבט העובדתי וגם בהיבט הרעיוני. אצל א.א יש רצף כמעט מלא של שנים שבהן קרו הפגיעות, והכול ממילא תחת האמירה הכללית שלה שהיא מתקשה למקם בדיוק את מועדי הפגיעות השונות. אצל ב.ב בחלק מהאישומים מדובר על ריבוי מקרים דומים, שאינם ממוקמים במועד מסוים, כך שאין לדעת מתי בדיוק קרו. כך או אחרת, חוויית הפגיעה של שתי הנפגעות היא **חווייה מתמשכת** של ניצול, כאב, מורא, חובת שתיקה והסתרה, כשאינן לדעת מתי תבוא הפעם הבאה שבה יחפוץ הנאשם לפגוע.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות – קבעת מתחמי הענישה הראויים

26. כל הפגיעות לוו בתכנון, ולו בשל הצורך של הנאשם לוודא שהוא מבצע את הפגיעות במקום ובזמן שהסיכוי להיתפס נמוך או לא קיים. מעבר לכך, צודקת ב"כ המאשימה שהנאשם ממש טוה קורים סביב הנפגעות כדי להוציא את זממו אל הפועל, לרבות בשליטה על ענייניהן הרפואיים (לרבות מתן כדורי הרגעה בלא ידיעת אימן), טפטוף המסרים התמידי שאסור לספר ווידוא שהאיסור מתקיים, וכו'.

27. הן הנזק הפוטנציאלי, הן הנזק הקונקרטי **בשני המקרים רב**, אם כי בעניינה של א.א שני סוגי הנזק קשים יותר, גם בשל כך שהפגיעות ב-א.א כללו מעשי אינוס באיבר המין, נוסף על אינוס בפיהטבעת ואינוס בפה (אצל ב.ב אינוס בפיהטבעת, פעם אחת), וגם במבחן התוצאה – מצבה של א.א קשה משל ב.ב, כפי שניתן היה להיווכח במהלך עדותה, כשחוותה פלשביקים מספר פעמים. עם זאת, **מהתסקירים שהוגשו לגבי שתי הנפגעות עולה תמונת נזק קשה וחמורה**, כפי שפירטנו לעיל.

אנו דוחים מכל וכול את דברי ההגנה בטיעונים לעונש, שלפיהם התביעה הגזימה בתיאור הנזקים לנפגעות, לנוכח העובדה ששתיהן המשיכו בחייהן, ילדו ילדים, הקימו משפחה, עובדות במקצועות שלהן ומקיימות חיים מלאים. ראשית, גם מהתסקירים וגם מדבריהם שמענו במהלך המשפט ברור אילו מאמצים נאלצות הנפגעות האמיצות הללו לעשות כדי להמשיך בחיים נורמליים. שנית, אין אלה באמת "חיים נורמליים" במלוא מובן המילה, מאחר ששתיהן סובלות מתופעות קשות הנובעות מהפגיעות של הנאשם בהן. א.א אובחנה כסובלת מפוסט-טראומה מורכבת כתוצאה ממעשי הנאשם, ו-ב.ב מתקשה בכלל להתמסר לטיפול. גם מהתסקירים אנו למדים ששתי הנפגעות הללו משקיעות מאמצים כדי לתפקד ככל הניתן בצורה טובה, לשמש אימהות טובות לילדיהן ורעיות ראויות לבני זוגן. על חלק מהקשיים שמענו גם מפיו של בעלה של א.א, שהעיד לפנינו בשלב ההוכחות, ואין לנו אלא לציין את רגישותו למצבה (חרף העובדה שנכון למועד עדותו לא הכיר את פרטי הפגיעות), ואת העובדה שגם הוא, בעדינותו, כנראה מסייע ל-א.א להתגבר. מדובר בשתי גיבורות, ואין בהצלחתן לתפקד כדי למזער כהואזזה את היקף הנזקים שגרם להן הנאשם.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

ממש בשבועות האחרונים התייחס בית המשפט העליון ב-ע"פ 4267/24 פלוני נ' מדינת ישראל

[15.12.25], פסקה 17, מפי כבוד השופט שטיין, לטענה דומה וכתב דברים, המתאימים לדעתנו ככפפה ליד

לענייננו:

"לא מצאתי ממש גם בטענת המערער כי בית המשפט החמיר בעונשו מכיוון שנתן משקל יתר לנזק שנגרם למתלוננת. בהתאם להוראות המחוקק (ראו: סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין) – והשכל הישר – יש לתת לנזק שנגרם לנפגעת העבירה ביטוי בקביעת מתחם הענישה, כחלק מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. טענות המערער בדבר קיומן של אינדיקציות לכך שהמתלוננת מתפקדת במישור חיים זה או אחר – ולא הסירה את עצמה מאתר ההיכרויות של "טינדר" – אינן בגדר מדד לחומרת הנזק שנגרם למתלוננת. לא כל נזק מקבל ביטוי חיצוני, ולא כל מופע של תפקוד, רגע של צחוק או הנאה – משמעם כי לא נגרם נזק למתלוננת או כי אין מדובר, כביכול, בנזק משמעותי. הנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מן העבירות בהן הורשע המערער טבוע בהן מעצם טיבן, וכלל אינו דורש הוכחה באמצעות תסקיר נפגעת עבירה (ראו: ע"פ 1890/16 אוהיון נ' מדינת ישראל, פסקה 5, (9.3.2017); ע"פ 2261/21 פלוני נ' מדינת ישראל (24.10.2022)). די היה בכך כדי לדחות את הטענה כי לא נגרם למתלוננת נזק. ואם לא די בכך, נזכיר שבמקרה שלפנינו הונח בפני בית המשפט המחוזי תסקיר נפגעת עבירה שחשף תמונת נזק קשה. לא בכדי קיבל הדבר ביטוי מוחשי בקביעת מתחם הענישה בעניינו של המערער. זאת, לא רק בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, אלא גם על רקע של עקרון ההלימה בו בחר המחוקק לעיצוב דרכי ענישתם של עבריינים".

28. אף שכל פגיעה מינית של אב בבנותיו היא אכזרית והיא ניצול לרעה של כוח ויחסים מעצם טיבה, במקרה שלפנינו הפגין הנאשם אכזריות יתרה המוסיפה למעשיו נדבך נוסף של חומרה, והיא אחד מהשיקולים שעלינו לקחת בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, כמצוות סעיף 40ט(א)(10) לחוק. נזכיר, כי קביעה זו, בהתאם לסעיף 40ט(ב) לחוק, מגבירה את חומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם. האכזריות במקרה שלפנינו מתבטאת בכך שבחלק מהמקרים צחק הנאשם על המתלוננות או השפיל אותן (אצל א.א., באישומים 1, 3 ו-13; אצל ב.ב. באישומים 19 ו-20); בחלק מהמקרים היכה אותן או דרך עליהן (אצל א.א.: באישומים 2, 5, 8, 10 ו-13; אצל ב.ב.: באישום 17); בחלק מהמקרים הביע באוזניהן כעס, או גועל מגופן, או השתמש בביטוי "את טמאה", או הביע אכזבה מהן, או דיבר על קפיונות טובה ול-ב.ב. אמר שהוא נוגע כדי לכפר לה (אצל א.א., בין היתר באישומים 1, 10, 11, 12 ו-13; אצל ב.ב. באישומים 15, 16 ו-18); ל-א.א. אף אמר שגופה פגום ללא תקנה ושאינו לא ירצה להנשא לה (באישום 14), דברים בעלי משמעות כבדה, במיוחד במגזר החרדי, שבו נהוג להתחתן באמצעות שידוך. עוד האשים הנאשם את הנפגעות במעשיו, אמר להן שהן גורמות לו לעשות את זה, ואף כינה את ב.ב. "חוטאת" ו"מחטיאה" (אצל א.א. באישום 12; אצל ב.ב. באישום 17 ו-22), ביטוי שהוא קשה ביותר, ובעל משמעויות עמוקות.

בחלק מהמקרים הפעיל הנאשם אלימות כלפי הנפגעות, מעבר לאלימות האלימה הנפגעות לעצם עבירות המין: דחיפה, מכות באיבר המין, מכות אחרות, דריכה על איבר המין, הטחה על הרצפה, בעיטה או משיכה בשיערו איבר המין (כלפי א.א. באישומים 1, 2, 4, 5, 8, 10, 11 ו-13; כלפי ב.ב.: באישום 17). קשה במיוחד גם השימוש שעשה הנאשם באקדח בשניים מהמקרים (אישומים 7 ו-14). נאמר אך לאחרונה, ב-ע"פ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

6443/23 פלוני נ' מדינת ישראל וערעור שכנגד [9.12.25] [ע"פ 6443/23], פסקה 29, מפי כבוד השופטת וילנר: "לפי סעיף 40ט(ב) לחוק, בית המשפט נדרש להתחשב בקיומה של אלימות בביצוע העבירה ככל שזו מגבירה את חומרת המעשה ואת אשמו של הנאשם; אך לא ניתן להתחשב בהיעדר אלימות כאמור כנסיבה המקלה עמו... לא למותר לשוב ולהדגיש כי אלימות, ברמה כזו או אחרת, היא אינה רנטית לעבירת האינוס".

אכזריות מתבטאת לעיתים במעשים המבוצעים, ולעיתים, כבמקרה שלפנינו, ביתר שאת, גם בהתעללות הנפשית המתלווה למעשים, בדיבור, ביחס, ביצירת אווירה של מורא ובשיכנוע הקורבן שהוא אשם או שהוא מדמיין. יותר מכך – במקרה דנן המורא שהטיל הנאשם על הנפגעות, בין היתר באמצעות שימוש באקדחו, ניכר בעדויותיהן בבית המשפט. א.א ממש פחדה מהנאשם פחד מוות, ואצל ב.ב בא הדבר לידי ביטוי בדרכים אחרות, אולי אף ב"סיפור האסלאם". את תוצאותיה של האכזריות שהפגין הנאשם כלפי א.א ו-ב.ב ניתן לראות היטב בתסקירים שהוגשו בעניינן, ועורכת התסקיר של א.א מתייחסת במפורש להשפלה, הלגלוג ו"ההתעללות הרגשית הקיצונית" מצד הנאשם.

נוסף על האכזריות במהלך המעשים עצמם, אכזריותו של הנאשם באה לידי ביטוי גם בכך שהשפיע על מרבית בני המשפחה להאמין לו ששתי הנפגעות מעלילות עליו עלילות שווא, האחת משום שהיא לוקה בנפשה והאחרת מתוך הזדהות עם הראשונה. בכך גדע כמעט לחלוטין את הקשר של א.א ו-ב.ב עם משפחתן, והכאב על כך עלה גם מעדויותיהן במשפט, וגם – ביתר חריפות – מתסקירי שירות המבחן בעניינן. השפעת הנרטיב שיצר הנאשם אצל בני המשפחה כלפי א.א ו-ב.ב פוצע אותן קשות, מדי יום, עד היום.

גם בתקופה שלאחר הפגיעות ב-א.א פעל הנאשם בצורה בוטה כדי להשתיקה, תוך שימוש ב"כלי הנשק" של ההרחקה מהמשפחה, כפי שפירטנו בהכרעת הדין. דוגמה בוטה אחת היא אותו מסמך שעליו דרש הנאשם מבעלה של א.א לחתום עליו, כדי שיוכלו להתקרב בחזרה למשפחה ולהגיע לחתונה של אחת האחיות (פסקה 237 להכרעת הדין). באותו אירוע ניתן להיווכח גם בניסיון השליטה של הנאשם ב-א.א הרבה אחרי הפגיעות, כשכבר הייתה נשואה, כאשר העיד בעדותו הראשית (ואנו משתמשים כאן במילותיו וניסוחו) שהייתה לו בעיה עם זה ש-א.א ובעלה מדווחים על "דברים מהבית", ודרש שאם הם מוצאים משהו לא בסדר, הם חייבים לדבר קודם איתו, ורק אם הוא לא מטפל בזה, יש להם רשות לדווח.

לכך יש להוסיף את האופן שבו מנע הנאשם הלכה למעשה משתי בנותיו לקבל עזרה בתקופה שביצע בהן את מעשיו, שמא ייחשפו מעשיו, כמפורט בהכרעת הדין. במקרה של א.א נהג הנאשם לבחור עבודה את המטפלות (והמטפל), ליצור עימם קשר, לעיתים – להיכנס לפני א.א או איתה לפגישת ההיכרות ולבקש ממנה לספר לו לאחר מכן מה היה בפגישה. כפי שהזכירה ב"כ המאשימה בטיעוניה, הנאשם אף ניסה לשכנע את א.א לחדול מהטיפול אצל אחת המטפלות בטענה שהדבר יפגע בחיי הזוגיות שלה (הקלטה 30/נ). לעניין הפגיעה הקשה בה, שהתבטאה בקלקול כל ניסיון שלה לקבל עזרה או טיפול, אמרה א.א:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

"אם הורה הוא לא מושלם ברמה נורמטיבית אז זה משהו שאפשר להשלים איתו. אבל אם הורה הוא לא מושלם מבחינת זה, שהוא חטא לתפקידו, ועוד יותר מזה מנע ממני לקבל עזרה כי הוא אמר לי כל מיני דברים שגרמו לי להרגיש רע עם עצמי, להרגיש חולת נפש, להרגיש משוגעת ושקרנית וכל מיני כאלה דברים, זה בעצם כאילו הוא לא רק פגע בי, הוא גם כאילו ניסה למנוע ממני להתרפא" (פסקה 485 להכרעת הדין). במקרה של ב.ב. ההתערבות הייתה מול בית הספר שלה, כאשר צוות בית הספר הביע דאגה רבה לנוכח התדרדרות במצבה. או אז הגיע הנאשם לפגישה בבית הספר והשתלח בצוות בכלל, ובמורה שניסתה לסייע לה, בפרט, כפי שפירטנו.

נוסף על כל האמור עד כה, ניכרת האכזריות היתרה במקרה של א.א. באישום 14, "האירוע האחרון", שבו הצטייד הנאשם בכלי עבודתו כרופא ואמר ל-א.א. שהוא רוצה לבדוק אם הצליח לתקן אצלה הכול, כי משהו באיבר המין שלה לא תקין. אז, באמצעות כלי רופא למיניהם ופנס שהחזיק בידו ושעימו האיר לתוך איבר המין שלה, נגע עם ידיו באיבר מינה, תוך שהוא מחדיר את אצבעותיו לתוכו. הנאשם הכאיב ל-א.א. וירד לה דם. הוא עלב בה, אמר לה שאיבר המין שלה מאוד גדול ולא פרופורציונאלי לגופה, ושהוא מתקן את הפגמים שלה. הנאשם אמר ל-א.א. שתמיד איבר המין שלה היה לא תקין ושהיא הפריעה לו כל השנים. בשלב זה איים הנאשם על א.א. שאם תספר למישהו על כל מה שקרה ביניהם, יקרה לה משהו רע ושם אנשים ידעו שהיה בה משהו פגום, הם לא ירצו להתחתן איתה. הנאשם נטל את אקדחו ואיים על א.א. באמצעותו, כשהוא מצמיד את האקדח לדגדגן שלה. לנוכח השילוב בין כלי הרופא שבהם אחז הנאשם, אמירותיו שהוא "מתקן אותה" והכאב שגרם לה, א.א. פירשה את שהתרחש באירוע זה כניסיון של הנאשם לתפור את קרום הבתולין שלה.

זה המקום להזכיר שחלק נכבד מכל העדות שנחשפו למקרה של א.א. מתוקף עבודתן העידו שזה אחד המקרים הקשים ביותר, אם לא הקשה ביותר, שבו נתקלו, כפי שפירטנו בפסקה 275 להכרעת הדין. ודוק: מדובר בעדויות של נשות מקצוע – רופאה פסיכיאטרית, מטפלות, עובדות סוציאליות וחוקרת משטרה – שעיסוקן היומיומי הוא טיפול בנושא של עבירות מין. כפי שצינו באותה פסקה, גם ההגנה בסיכומיה ציינה שהמקרה של א.א. היה חריג, אפילו במרכז "בנפשנו", שעיסוקו העיקרי הוא טיפול בנפגעות תקיפות מיניות. דברים דומים חשנו גם אנו, כפי שצינו בפתח גזר דין זה.

עקרונות כללים במדיניות הענישה הנוהגת כשעסקינן בעבירות מין במשפחה

29. בית המשפט העליון חזר פעם אחר פעם על החומרה היתרה שיש לייחס לפגיעות מיניות בקטינים בכלל, ובתוך המשפחה ביתר שאת. כדברי כבוד השופטת וילנר, שעליהם חזרה לאחרונה בעפ"ג 23582-12-24 פלוני נ' מדינת ישראל [5.3.25]:

"נאמר בקול צלול. ידע כל אב או אדם הממלא דמות אב על פי חוק, כי בתו הקטינה רשאית לצפות ממנו להשגחה ולהגנה. ואם, חלילה, הגורם שהבת אמורה לבטוח בו יותר מכל בבית – בד' אמות המקום שאמור להיות מרחבה החופשי והבטוח – פוגע בה, הרי כי אז ייגזר עליו עונש חמור. על העונש לתת ביטוי מוחשי וקונקרטי לסלידה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

הערכית והחברתית מהתנהגות כזו ומהפגיעה בקטינה (ע"פ 1053/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 4 (7.3.2018)).

לפני ימים ספורים חזר כבוד השופט גרוסקופף על החומרה היתרה שבית המשפט רואה בעבירות מין כלפי קטינים, בפרט בתוך המשפחה, וציין: "חומרה מובהקת זו מצדיקה בתורה ענישה קשה במיוחד, המעבירה מסר חד וברור לעבריין ולציבור בכללותו – ענישה שבמקרה הרגיל לא תעצור בשנות מאסר בודדות, אלא תגיע לכדי עונש מאסר כבד ומשמעותי" (ע"פ 288/24 פלוני נ' מדינת ישראל [18.12.25] [ע"פ 288/24], פסקה 11). ב-ע"פ 5815/22 פלוני נ' מדינת ישראל [31.5.23] [ע"פ 5815/22], פסקה 17, קבעה כבוד השופטת וילנר:

"נקודת המוצא לדיונו היא פסיקתו הענפה של בית משפט זה, אשר הדגישה את החומרה הרבה שנודעת לעבירות מין, במיוחד לכאלה המבוצעות בקטינים, וביתר שאת – בתוך המסגרת המשפחתית. אכן, עבירות המין 'חודרות' לנימי הנפש, גורמות לתחושה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן ועלולות לגרום למגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום מורכבים. הדברים נכונים ביתר שאת במקרה שבו קורבן העבירה הוא קטין, שטרם השלים את התפתחותו הגופנית, הנפשית והשכלית. או אז הפגיעה עלולה להיות חמורה במיוחד ולהעמיד בסיכון את סיכוייו לגדול להיות אדם שלם ומאושר" (ע"פ 8153/19 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 45 לפסק דיני (20.10.2020)). חומרת עבירות המין בקטינים והשלכותיהן הקשות, מקבלות משנה תוקף כשהעבירות מבוצעות במסגרת המשפחתית, לא כל שכן בבית-מבצרו של הקורבן, תוך שהפוגע מנצל את האמון שרוכש לו הקטין ומערער מן היסוד את תחושת הביטחון הבסיסית ביותר שלו (ראו מני רבים: ע"פ 5167/22 הנ"ל, בפס' 31; ע"פ 6098/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 15 (24.7.2018); ע"פ 9058/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 39 (7.3.2018); ע"פ 1859/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 18 (8.6.2022)).

לנוכח האמור, הפסיקה שבה והדגישה את הצורך להחמיר בענישה של עבריין מין, במיוחד אלו שביצעו את זממם בקורבן קטין בן משפחה. ענישה מחמירה כאמור נחוצה, בין היתר, על-מנת להלוס את חומרת המעשים; להרתיע עברינים פוטנציאליים מפני ביצוע עבירות כאמור; לבטא הכרה בסבלם ובכאבם העצום של הקורבנות; ולהעביר מסר שלפיו החברה מוקיעה את מי שרואה באדם אחר – ובמיוחד בקטין בן משפחה, על כל הנגזר מכך – ככלי לסיפוק צרכיו (ראו, למשל: ע"פ 4018/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 20 (30.12.2021); ע"פ 5839/22 הנ"ל, בפס' 10; ע"פ 1831/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 15 (30.1.2022)).

ועוד לאחרונה, בהתייחס לעבירת מין בקטינים, באופן כללי:

"בית משפט זה עמד לא פעם על חומרתן הרבה של עבירות מין כלפי קטינים. זאת בין היתר בשל הניצול הבוטה של חולשת הקטינים ותמימותם, ובשל הפגיעה הקשה בנפשם המותירה צלקות ונכות צמיתה לעולמי-עוד (ע"פ 2599/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (14.1.2018)). על כן הודגש בפסיקת בית המשפט כי יש לנהוג במבצעים של מעשים אלה ביד נוקשה ובענישה מרתיעה."

עפ"ג 18020-09-24 מדינת ישראל נ' פלוני [30.10.25], פסקה 10, מפי כבוד השופט מינץ.

ראוי עוד לצטט את דבריו המהדהדים של כבוד השופט גרוסקופף ב-ע"פ 288/24, פסקה 18:

"אל נשלה את עצמנו – למרבה הצער, כל ענישה אשר תושט על המערער, חמורה ככל שתהיה, לא תחזיר את הגלגל לאחור, ולא תרפא את פצעיו של המתלונן. ובכל זאת, מוטלת עלינו החובה לחזק את המתלונן בכך שלא נרחם על האכזר, והזכות להביע כלפיו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

הערכה על האומץ והתעוזה שנדרשו ממנו כדי לחשוף את אשר אירע. אנו מקווים שענתה, משעה שההליך המשפטי מגיע לסיומו, המתלונן יוכל להתמקד בעתידו ובמסע הריפוי שלו, וכי גבורתו ונכונותו לחשוף את שהתרחש, יהיו עבורו נקודת עוגן בעתיד" (ההדגשות הוספו).

30. לחלק מהעבירות שביצע הנאשם קבועים עונשים מרביים של 20 שנות מאסר, 16 שנות מאסר, 15 שנות מאסר. אך לאחרונה הזכיר בית המשפט העליון כי העונש המרבי בעבירת האינוס "איננו בא לסמן רק את גבולה העליון של סמכות הענישה הנתונה בידי בתי המשפט. מדובר בעמדתו הערכית של המחוקק ביחס לחומרת העבירה... מכך שהמחוקק קבע בעניין דנן עונש מקסימלי של 20 שנות מאסר, יש ללמוד כי זהו העונש ההולם, בקירוב, את העבירה, בנסיבות חמורות במיוחד, ובנסיבות אלו ישמש עונש המקסימום את בית המשפט כמעין 'כוכב צפון' המנחה את הדרך" (ע"פ 1976/24 פלוני נ' מדינת ישראל [16.11.25], פסקה 9, מפי כבוד המשנה לנשיא השופט סולברג). ראו גם את דברי כבוד השופט וילנר ב- ע"פ 2240/21 מדינת ישראל נ' שחר [8.11.21], פסקה 21: "מצאתי קושי בגזר דינו של בית המשפט המחוזי אף לאור העונשים המרביים הקבועים בחוק בגין כל אחת מהעבירות שבהן הורשע המערער, כאשר למשל, העונש המרבי בגין עבירה של גרם מעשה סדום על-ידי אחראי בנסיבות מחמירות, עומד על 20 שנות מאסר. לא אחת קבע בית משפט זה כי 'עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים... הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין'... יישום דברים אלה על ענייננו, בו הורשע המערער בריבוי עבירות מין חמורות במספר מתלוננים, מחייב אף הוא את החמרת הענישה כאמור".

31. נזכיר עוד, שהחוק קובע בסעיף 355 עונש מוצרי לגבי מרבית העבירות שבהן הורשע הנאשם, ואת פסיקת בית המשפט העליון שלפיה ככלל, העונש המוצרי בעבירות המין "יסמן" את תחתית מתחם הענישה הראוי. "העונש המוצרי מסמן למעשה את הגבול התחתון של מתחם הענישה, ויש בו כדי להעיד על החומרה שייחס המחוקק לעבירה, ועל מידת הפגיעה בערך המוגן ... אם כן, העונש המרבי שנקבע בחוק לעבירת האינוס בנסיבות מחמירות, וכן העונש המוצרי שנקבע לה – תוחמים את גבולות מתחם העונש ההולם שניתן לקבוע בגין ביצוע עבירה זו. זאת, כאמור, ללא הבחנה בין אונס באמצעות אצבעות לבין אונס באמצעות איבר מין". (ע"פ 1976/24, פסקה 10, מפי כבוד המשנה לנשיא השופט סולברג. ראו גם, בין השאר, ע"פ 5617/19 פלוני נ' מדינת ישראל [26.8.21], פסקה 24 מפי כבוד השופט אלרון).

מדיניות הענישה – הפסיקה שאליה הפנו הצדדים

32. המאשימה הפנתה למספר רב של פסקי דין, בניסיון לאתר מקרים שמתאימים לכלל כתב האישום. כפי שציינו – אנו נבחן כל אירוע (כלומר – את עניינה של כל נפגעת) בנפרד, ועל כן מצאנו שמספר פסקי דין שאליהם הפנתה המאשימה כמתאימים לעניינה של א.א. בהמשך נפרט מה הם. חלק מפסקי הדין אינם מתאימים בשל הרשעה גם בעבירות חמורות נוספות, כגון הדחה לסמים ועוד, וגם פסקי הדין המתייחסים לריבוי מתלוננות אינם מתאימים בשל השוני באופן בחינתנו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

33. ההגנה הפנתה לארבעה פסקי דין, אך למרבה הצער – לא מצאנו ביניהם אף אחד המתאים ל-א.א או ל-ב.ב:

- ב-ע"פ 1935/20 פלוני נ' מדינת ישראל [31.3.21] מדובר בסב שביצע ריבוי עבירות אינוס (לרבות מעשי סדום) ומעשים מגונים בנכדתו, במשך כ-5 שנים משהיתה בת 7. נגזרו עליו 17 שנות מאסר ופיצוי בסך 200,000 ₪ למתלוננת, וערעורו נדחה. המקרה אינו מתאים מאחר שמדובר בסב ונכדה, לא באב ובתו, והמעשים לוו ב"פינוק" ולא בהתנהגות אכזרית. נוסף על כך, המקרה קל משל א.א, מאחר שמשך הפגיעות קצר משמעותית, וחמור משל ב.ב לנוכח טיב המעשים (ריבוי מעשי אינוס). ניתן ללמוד מפסק דין זה שהעונש לגבי א.א צריך להיות גבוה יותר ולגבי ב.ב – נמוך יותר.

- ב-ע"פ 2359/17 פלוני נ' מדינת ישראל [18.8.19] נדחה ערעורו של סב שביצע מספר עבירות אינוס בנכדתו בהיותה בת 6-11 ונגזרו עליו 16 שנות מאסר ופיצוי בסך 150,000 ₪ למתלוננת. בית המשפט העליון קבע שהעונש הולם את חומרת המקרה בין השאר לנוכח תמונת הנזק הקשה של המתלוננת, וזאת למרות שהמערער חזר בו מערעורו על הכרעת הדין, לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה. בית המשפט ציין את החשיבות הרבה של לקיחת האחריות הן עבור המערער (שיוכל להתחיל בדרך של שיקום) והן עבור המתלוננת. מכל האמור ברור שאין המקרה מתאים לעניינו, בין השאר מאחר שהנאשם ממשיך לטעון לחפותו ומכחיש מכל וכל את המעשים.

- ב-תפ"ח (מחוזי תל-אביב) 22493-08-23 מדינת ישראל נ' פלוני [9.9.25] הרשיע בית המשפט את הנאשם, על יסוד הודאתו, בריבוי עבירות של מעשים מגונים שהחל לבצע בבתה של בת זוגו כשהייתה בת 13. המעשים הסלימו וכשהייתה בת 15 החל הנאשם לדרוש מהקטינה לבצע בו מין אוראלי והחל מגיל 16 ביצע בה מעשי אינוס בדרך של החדרת אצבעות לאיבר מינה. נגזרו עליו 16 שנות מאסר ופיצוי של 80,000 ₪ למתלוננת. מקרה זה לא תורם דבר לעניינו הן לנוכח ההודיה, הן לנוכח הקרבה בין הנאשם למתלוננת, הן לנוכח משך המעשים (ובפרט – הגיל שבו החלו) והן לנוכח טיב המעשים.

- ב-תפ"ח (מחוזי מרכז) 48639-12-22 מדינת ישראל נ' פלוני [23.6.24] הרשיע בית המשפט את הנאשם, על-פי הודאתו, בביצוע ריבוי עבירות אינוס באצבעותיו ומעשי סדום (החדרת איבר מינו לפיה ואצבעות לישבנה) ומעשים מגונים בבתה של בת זוגו במשך כ-5 שנים, בעת שהייתה קרוב לגיל 14 עד גיל 18. נגזרו עליו 15 שנות מאסר בפועל ופיצוי בסך 180,000 ₪ למתלוננת. גם מקרה זה לא תורם דבר לעניינו הן לנוכח ההודיה, הן לנוכח הקרבה בין הנאשם למתלוננת, הן לנוכח משך המעשים (ובפרט – הגיל שבו החלו) והן לנוכח טיב המעשים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

מדיניות הענישה הנוהגת במקרה של א.א.

34. נפתח ונאמר שכמו ב"כ המאשימה, התקשינו למצוא פסיקה על מקרה דומה וכה חמור, כשל א.א, וזאת לנוכח הצטברות הפרמטרים הבאים: הגיל הצעיר כלכך שבו החלו הפגיעות (גיל 5) – "קטיני קטינים", על כל המשתמע מכך, כדברי כבוד השופט גרוסקופף ב-ע"פ 2412/24 פלוני נ' מדינת ישראל [26.3.25] ולנוכח ההשפעה הקשה של פגיעות המתחילות בגיל כה צעיר, כדברי כבוד השופט ג'ובראן ב-ע"פ 6092/10 הנ"ל: "אומנם עבירות מין מסבות נזק, פיזי ונפשי, לכלל הנפגעים והנפגעות, אך אין ספק שפגיעה מינית בגיל צעיר יש בה כדי להשפיע בצורה קשה ומקיפה יותר על אישיותו של הנפגע ועל עולמה הפנימי של הנפגעת"; משך הפגיעות (כ-13 שנים); פגיעות שכללו מעשי אינוס מכל הסוגים (באיבר המין, בפיהטבעת ובפה) ומגוון מעשים מגונים; האכזריות שבה בוצעו המעשים, הן בצד הפיזי ובעיקר בצד הנפשי; האכזריות הבאה לידי ביטוי בנרטיב שרקם הנאשם בפני בני המשפחה, שלפיו א.א חולת נפש ומעלילה עליו עלילות שווא, ותוצאות הנרטיב האמור לנוכח השפעתו הרבה על בני המשפחה; השליטה של הנאשם בנפגעת, לא רק בשל היותו אביה אלא גם בשל היותו הרופא שלה; תמונת הנזק הקשה בנוגע למצבה של א.א גם כיום, בחלוף 15 שנים מתום המעשים, כפי שראינו בבית המשפט וכעולה מתסקיר הקורבן בעניינה. לפיכך נפנה לפסקי דין שמתקרבים, ולו בחלק מהפרמטרים, למקרה שלפנינו, ונערוך את ההתאמות הנדרשות.

35. ב-ע"פ 7506/23 פלוני נ' מדינת ישראל [21.11.24] [ע"פ 7506/23], שאליו הפנתה המאשימה, נדחה ערעור על גזר הדין שהוטל על מי שהודה בביצוע מאות רבות של עבירות אונס, מעשי סדום ומעשים מגונים שביצע בבתו במשך כארבע שנים, בהיותה כבת 9 עד 13 שנים. המעשים הופסקו רק כאשר דרשה ממנו המתלוננת שיחדל ממעשיו ולא יגע בה. גם לאחר מכן ניסה המערער לשדלה למגע מיני אך היא סירבה לכך. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם על 19 עד 24 שנות מאסר בפועל, מיקם את עונשו של המערער קרוב לתחתית המתחם לנוכח הודאתו וגילו המבוגר, והתחשב במידת מה בכך שלא הופעלה אלימות כלפי המתלוננת, והטיל עליו 20 שנות מאסר ופיצוי למתלוננת בסך של 90,000 ₪. מצד אחד, מדובר במאות עבירות, שלא כבענייננו, אך המקרה שלנו חמור יותר הן לנוכח התמשכות המעשים (13 שנים ולא 4), האכזריות שאיפיינה את מעשי הנאשם במקרה שלפנינו והעובדה שהנאשם שלפנינו אינו מודה בביצוע המעשים ואינו לוקח אחריות.

36. ב-ע"פ 5815/22 הנ"ל דחה בית המשפט העליון את ערעורו של מי שהורשע בביצוע עבירות מין רבות בבתה של בת דודה של אשתו, וקיבל את ערעור המדינה על קולת העונש. המערער התגורר עם המתלוננת ואמה באותה דירה. החל משהייתה המתלוננת תלמידת כיתה ב', ועד שהייתה המתלוננת כבת 17, ביצע בה המערער מאות עבירות מין בדירה. בתוך כך, המערער ביצע במתלוננת מעשים מגונים רבים – אונן בנוכחותה, גרם לה לשפשף את איבר מינו עד הגיעו לפורקן מיני, או נגע בישבנה החשוף. כמו כן, המערער ביצע במתלוננת מאות מעשי סדום, באופן שביקש ממנה להחדיר את איבר מינו לפיה, והיא עשתה כן עד שהגיע לפורקן מיני מחוץ לפיה; במקרה אחד אף ביצע בה מעשה בעילה אסורה כשהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, עד שהגיע לפורקן מיני מחוץ לגופה. בתמורה למעשיו, קנה המערער למתלוננת צעצועים,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לקח אותה לאכול במסעדות, והסיע אותה למקומות שביקשה, ובהמשך אף שילם לה בתמורה למעשים. בית המשפט המחוזי גזר עליו 16 שנות מאסר ופיצוי של 60,000 ₪ למתלוננת. בית המשפט העליון החמיר את עונשו ל-18 שנות מאסר ו-200,000 ₪, וזאת בהתחשב בכך שהמערער חזר בו מערעורו על הכרעת-הדין וציין כי יש בכך משום קבלת אחריות מצדו על מעשיו, ואף בהינתן שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. המקרה של א.א. חמור במידה משמעותית, הן לנוכח העובדה שעסקינן באב ובתו, ולא בבתה של בת דודה של אשתו (אף שגר עימן), הן מאחר שהנאשם כאן לא נוטל כל אחריות – ההיפך הוא הנכון, הן לנוכח האכזריות שבה נהג הנאשם כאן לעומת המערער שם שבצד פגיעותיו "פינק" אותה, והן לנוכח ריבוי מעשי האונס בענייננו, לצד הפגיעות הנוספות.

37. ב-ע"פ 6038/21 פלוני נ' מדינת ישראל [5.1.23] דחה בית המשפט העליון את ערעורו של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות מין רבות (אינוס ומעשים מגונים) ומעשי תקיפה בבתו הקטינה, שהייתה כבת 13 עת החלו הפגיעות, ובמשך כשנה ו-7 חודשים. מעשי האונס חזרו בתדירות של כ-3 פעמים בשבוע. נקבע מתחם עונש של 16-21 שנות מאסר, והוטל עליו עונש של 18 שנות מאסר, פיצוי למתלוננת בסך 150,000 ₪ וענישה נילוית. בין היתר התייחס בית המשפט לכך שהנאשם אף ניסה לשכנע את המתלוננת לחזור בה מתלונתה ואת המניפולציות שנקט לצורך ביצוע מעשיו, כמו גם לאלימות שבה נקט בעת ביצוע חלק מהמעשים. עניינה של א.א. חמור מהמקרה הנ"ל, לנוכח הגיל הצעיר מאוד שבו החלו הפגיעות ומשך הזמן הממושך בהרבה של ביצוע הפגיעות בענייננו. עם זאת, לקחנו בחשבון שבעניין הנ"ל תדירות המעשים הייתה גבוהה מבענייננו.

38. ב-ע"פ 7880/19 רפפורט נ' מדינת ישראל [2.8.22] אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בן 25 שנה שהוטל על המערער, שהורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע מאות עבירות מין, הכוללות מעשי אינוס (חלקם כונו אז מעשי סדום) ומעשים מגונים, בבתו, מעת היותה בת שמונה ובמשך כ-7 שנים, ואירוע נוסף כעבור כשנתיים. מספר המעשים במקרה הנ"ל גדול משלנו, אך קביעות רבות של בית המשפט (מפי כבוד השופט כבוב) באותו מקרה נכונות לענייננו, ונפנה רק לקטע אחד:

"84. ... אין חולק כי העונש שהושת על המערער הוא חמור, אולם חמורים לא פחות הם מעשיו. ... מדובר במסכת תקיפות מיניות שבוצעו בבית המשפחה לאורך תקופה ממושכת, תוך שהמערער מנצל את תמימות המתלוננת ואת יחסי המרות שביניהם – והכל בהתעלם מן הנזק הקשה שגרם, הן במישור הגופני והן במישור הנפשי. על-כן, החלטתו של בית המשפט המחוזי לקבוע מתחם ענישה יחיד לכלל העבירות מפורטות, מנומקת, נתונה לסמכותו המלאה כערכאה הדיונית ועולה בקנה אחד עם הדין הנוהג.

בנסיבות המקרה דנן, נכון בעיניי הדגש שניתן בגזר הדין לנזק המשמעותי שנגרם למתלוננת. כך בואר, כי מעשי המערער בוצעו בכוח ותוך התעלמות מטרוניות המתלוננת על כאבה; המתלוננת סובלת כיום מפחדים וביעותים בלילות המקשים על שנתה; נפגעה יכולת המתלוננת לבטוח באחר וליצור מערכות יחסים וקשרים חברתיים; ועוצמת הכאב הנפשי ממנה סובלת המתלוננת אף הביאה אותה לפגוע בעצמה.

זאת ועוד, מצאתי כי יש לתת משקל מיוחד לפגיעות המתלוננת ולניצול החמור של חולשתה – כפי שנעשה בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. ובפרט, לעובדה כי המעשים המתוארים בוצעו על-ידי אבי המתלוננת בעודה קטינה חסרת הבנה הנתונה למרותו – היינו, כאשר תלותה של המתלוננת במערער הייתה בשיאה. משכך, בדומה לבית המשפט

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

המחוזי, סבור גם אני כי הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה היא רבה ומחייבת ענישה משמעותית.

85. ... הערכאה הדיונית נתנה דעתה בהרחבה לכלל השיקולים הרלבנטיים, לרבות אלו שפורטו במסגרת הודעת הערעור – ומצאה כי השיקולים לחומרא עולים עשרות מונים על כל שיקול לקולא. בתוך כך הודגש, כי המערער נמנע מליטול אחריות בגין המעשים המיוחסים לו, ותחת זאת התמקד בהטחת האשמות חמורות כלפי המתלוננת – הן לאורך דיוני ההוכחות שנערכו, הן בדבריו האחרונים במעמד גזירת הדין.

39. בע"פ 7596/20 פלוני נ' מדינת ישראל [16.3.22] דחה בית המשפט העליון ערעור של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות מין באחותו, הצעירה ממנו בעשר שנים, מאז שהייתה בת 6 ועד הגיעה לגיל 21. הוטל עליו עונש שכלל, בין היתר, 19 שנות מאסר ופיצוי בסך 258,000 ₪ למתלוננת. בית המשפט העליון עמד על חומרת המעשים, שהחלו בנגיעות באיברי המין כשהמתלוננת הייתה כבת 6, הלכו והסלימו לאורך השנים והפכו להחדרת אצבעות לאיבר מינה ומקרים רבים של אינוס ומעשי סדום. צוין כי בית משפט קמא נתן בגזר הדין משקל לחומרה לכך שהמערער לא לקח אחריות על מעשיו, ומנגד נתן משקל לקולה לכך שהוא אינו בעל עבר פלילי, לכך שהפסיק לבסוף את מעשיו וכן לסבל שעונשו גורם למשפחתו. בית המשפט העליון הדגיש את פער הגילים בין המערער למתלוננת ובשל פער זה, כמו גם הקרבה המשפחתית בין השניים, ראה במתלוננת קורבן חסר ישע, באופן מובהק. עניינה של א.א. חמור מהמקרה הנ"ל, שכן בענייננו מדובר באב ובתו, ולא באחים; המקרה הנ"ל נעדר את מאפייני האכזריות הקיים בענייננו באופן ביצוע המעשים, שכלל כאמור הערות מעליבות ופוגעניות, שפצעו את נפשה של א.א. לא פחות מהמעשים עצמם.

40. ב-ע"פ 5259/19 פלוני נ' מדינת ישראל [26.7.21] דחה בית המשפט העליון את ערעורו של מי שהורשע על-פי הודאתו ונדון למאסר של 18 שנה ופיצוי בסך 258,000 ₪ לנפגעת. נפגעת העבירה היא בתה של בת זוגו של המערער, שהתגוררה יחד עמם. מסכת עבירות המין התחילה עוד לפני שהייתה הנפגעת בת 15, ובוצעה על פני תקופה ארוכה של מספר שנים. היא כללה בעילה ומעשי סדום במספר רב של מקרים. המערער לא הסתפק בכך אלא אף נהג להכות את הנפגעת בכל חלקי גופה ולסטור לה. לכך הצטרפו איומים ומעשי "ענישה" שנקט המערער כלפי הנפגעת. בית המשפט העליון קבע כי המקרה מצוי ברף הגבוה של ציר עבירות המין. כך, בגלל הקשר בין המערער לנפגעת, שהביא לסיווגה של העבירה כ"עבירת מין בתוך המשפחה"; גילה הצעיר של הנפגעת בעת תחילת המעשים (גיל 15); והמעשים עצמם – החדרת איבר המין לאיבר המין, לפי הטבעת ולפה. עוד צוין כי נתונים מצטברים אלה רלוונטיים מאוד לאורכה של תקופת המאסר. "מעבר להנחיה הכללית לפיה על בית המשפט להגן על בנות החברה מפני מעשים כאלה, יש לבחון את העונש על סמך פרמטרים שונים תוך נימוק התוצאה ביחס אליהם, קרי, חייב להיות בסיס רציונלי לתוצאה. לא הרי מעשה אינוס בודד כהרי מסכת שנמשכה על פני שנים וכללה מעשים רבים, ולא הרי קטינה כהרי בגירה – וכך גם ביחס ליתר הפרמטרים שהובאו. בראייה זו, העונש אינו חמור אלא מתון ביחס למעשי המערער". עניינה של א.א. חמור מהמקרה הנ"ל בכל אחד מהפרמטרים: הפוגע הוא אביה, ולא בן זוג של האם; הפגיעות החלו בגיל 5 ולא בגיל 15; משך ביצוע המעשים בענייננו היה ממושך

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בהרבה; גם בענייננו ביצע הנאשם כלפי א.א מעשי אינוס (לרבות סדום) ומעשים מגונים רבים, והמערער במקרה הנ"ל הודה בביצוע המעשים, כאשר בענייננו, חלק לא מבוטל מנוקי הנפגעות נובע מהכחשת הנאשם את מעשיו ויצירת הנרטיב המדיר כלפיהן במשפחה כולה.

41. ב-ע"פ 781/19 פלוני נ' מדינת ישראל [13.1.21] הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות בביצוע שורה של עבירות מין, לרבות אינוס, בִּבְתּוֹ, כשהייתה בין הגילים 15-18. המעשים בוצעו במשך למעלה משנתיים וכללו אינוס (בדרך של החדרת אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת), מעשי סדום, תוך שהוא מכריח אותה למצוץ את איבר מינו עד ששפך את זרעו בפיה, שורה של ניסיונות למעשי סדום – המערער ניסה להכניס את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, מעשים מגונים, ומעשה תקיפה שגרם למתלוננת לחבלות. המתלוננת התמודדה עם חקירות קשות, ספגה קללות מבני משפחתה. בית המשפט גזר על המערער מאסר בפועל של 17.5 שנים, וחייב את המערער בפיצוי בסך של 20,000 שקלים. הערעור נדחה. בית המשפט ציין באותו מקרה, בפסקאות 13-14, מפי כבוד השופט עמית (כתוארו אז):

"העונש שהושת על המערער הוא כבד, אך אינו חורג באופן קיצוני מרף הענישה הנוהג (לסקירה של מספר פסקי דין בהם נדונו נאשמים שביצעו עבירות מין קשות בבנותיהם למאסרים ממושכים של מעל עשרים שנה ראו ע"פ 1647/17 פלוני נ' מדינת ישראל (9.1.2019)). בענייננו, מדובר בעבירות שבוצעו לאורך שנים, תוך שימוש בכוח ובאימים כלפי המתלוננת, מעשים הכוללים גם עבירת אינוס. נסיבה מיוחדת לחומרה היא העובדה שגם לאחר שהמתלוננת ברח מבייתה, והוחזרה לביתה לאחר שהמערער הבטיח כי לא ייגע בה לרעה, המערער לא כבש את יצרו והמשיך לבצע במתלוננת-בתו שורה של מעשים מגונים, כמפורט בכתב האישום... לכן יש להוסיף את המחיר הכבד ששילמה ומשלמת המתלוננת עד עצם היום הזה, לאחר שהרהיבה עוז וחשפה את מעלליו של המערער. המתלוננת נודתה על ידי בני משפחתה, שאיימו עליה באולם בית המשפט והכחישו כי סיפרה להם על מעשי המערער. כפי שציין בית המשפט בגזר דינו, המתלוננת הגיעה בכל פעם לבית המשפט כשהיא מלווה בשוטרים, ספגה קללות מבני משפחתה שהמתינו לה, והתמודדה עם חקירה נגדית לא קלה. בני המשפחה אף ניסו לאתר את המתלוננת במקלט בו שהתה, ולמעשה, עד עצם היום הזה המתלוננת מתנהלת כמי שנודפת על ידי בני משפחתה וכמי שחוששת לחייה. המתלוננת נותקה מכל משפחתה ומסביבתה הטבעית, נותרה בודדה בעולם ללא תמיכה משפחתית, וזאת בנוסף לפגיעה הנפשית הקשה שנגרמה לה ושמשפיעה על כל אורחות חייה".

גם יחסית למקרה הנ"ל עניינה של א.א חמור הרבה יותר. המעשים בעניינה החלו בגיל 5, לא 15, ונמשכו לא במשך כשנתיים, אלא במשך כ-13 שנים. גם המעשים עצמם בענייננו חמורים יותר (אינוס באמצעות איבר המין, החדרת איבר המין לפיהטבעת [ולא ניסיון לעשות כן]), והנסיבה הקשה של ניתוק מהמשפחה, על השלכותיו הקשות, קיים גם במקרה שלנו.

42. ב-ע"פ 8507/18 פלוני נ' מדינת ישראל [9.9.20] [ע"פ 8507/18], שאליו הפנתה המאשימה, נדחה ערעורו של מי שהורשע בביצוע מעשים מיניים רבים בבתו, לרבות מעשי סדום, אינוס ומעשים מגונים, כשהייתה בין גילים 12-17 לערך, והמעשים נפסקו כשנעצר. נציין כי אלה הפרטים לפי האמור בפסיקת הערכאה הדיונית, ב-תפ"ח (מחוזי באר שבע) 23362-03-13 מדינת ישראל נ' לגוטין [הכרעת דין - 19.6.18, גזר דין - 1.11.18], והם שונים במעט מהאמור בפסק הדין של בית המשפט העליון, המתייחס למעשים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

שנמשכו במשך 8 שנים מגיל 8 עד 16. הוטל עליו עונש מאסר של 24 שנים ופיצוי למתלוננת בסך 100,000 ₪. המעשים כללו החדרת איבר מינו לשלה, פעמים רבות, ללא הסכמתה, החדרת איבר מינו לפי הטבעת שלה או לפיה, ונגיעות בחזה ובאיברים אחרים שלה. המערער "הסביר" לבתו שהיא בגדר רכוש שלו או אף "כלבה שלו", וכי טוב, שהוא, בתור אבא, עושה בה את המעשים האלה. בשל מעשיו אלה של הנאשם, הוא הורשע בעבירות מין במשפחה על-ידי אחראי על חסר ישע, עבירות רבות של מעשה סדום במשפחה, ומעשים מגונים במשפחה. הוא הורשע באישום נוסף במספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בן משפחה שהוא קטין, בשל תקיפתה של בתו, המתלוננת, כאשר הרביץ לה (באחת הפעמים - עם מטאטא) ואף חנק אותה, וכן - באיומים כלפיה, בשל אירוע, שבמהלכו הניף כלפיה סכין. בעקבות ההתעללות רבת השנים אושפזה המתלוננת אשפוז פסיכיאטרי ותמונת הנזק שלה קשה מאוד. מבחינות מסוימות המקרה הנ"ל חמור מעניינה של א.א. (האלימות הפיזית קשה יותר, לרבות לנוכח האישום הנוסף), אך מבחינות אחרות – קל יותר (גיל תחילת המעשים ומשכם).

43. ב-ע"פ 6602/13 פלוני נ' מדינת ישראל [11.5.15], שאליו הפנתה המאשימה, הושתו 24 שנות מאסר ופיצוי בסך 50,000 ₪ למתלוננת על מי שביצע מאות עבירות מין חמורות בביתו החורגת, בהיותה קטינה, במשך כ-7 שנים. באותו מקרה הנאשם הודה, הביע חרטה וקרא לבתו לשתף פעולה עם המשטרה. מדובר באותו מקרה במאות מעשים שבהם החדיר המערער את לשונו לאיבר מינה של הקטינה, החדיר את איבר מינו לישיבה, לפיה, ביצע בה מעשים מגונים, ובהזדמנות אחת ניסה להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. את כל אלה עשה המערער בגופה של הקטינה, בתו החורגת, כאשר טרם מלאו לה 14 שנה. מבחינות מסוימות, אותו מקרה חמור מענייננו (שכן מדובר במאות מקרים), אך מבחינות אחרות – הוא קל מענייננו (בראש וראשונה לנוכח לקיחת האחיות של המערער וגם מאחר שמדובר בבית חורגת, משך ביצוע המעשים וכן בשל כך שהמערער לא החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, אלא את אצבעותיו, פעם אחת).

מדיניות הענישה הנוהגת במקרה של ב.ב.

44. ב-עפ"ג 24996-04-25 פלוני נ' מדינת ישראל [31.8.25] אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בן 8.5 שנים (לצד עונשים נילווים) שהוטל על מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשני אישומים של ביצוע מעשים מגונים בקטינה בת משפחה, על-פי סעיפים 351(ג) ו-345(ב) (1) לחוק, בנסיבות סעיף 345(א) (1) לחוק. באותו מקרה היה המערער נשוי לאמה של המתלוננת והתגורר עימן באותו בית. המתלוננת הייתה כבת 9-11 בעת שבוצעו בה המעשים. בהתאם לאישום הראשון, לאורך תקופה שנמשכה כשנתיים ביצע המערער מעשים מגונים במתלוננת, בתדירות של פעם בשבוע או שבועיים. המערער היה נכנס לחדרה ובא למיטתה של המתלוננת בשעת לילה, נשכב מאחוריה, מפשיל את מכנסיה ואת תחתוניה, מלטף את ישיבה ומחכך בה את איבר מינו. אירוע בעל מאפיינים דומים התרחש פעם אחת גם במהלך חופשה משפחתית שקיימו באילת. בהתאם לאישום השני, כשהמתלוננת הייתה כבת 9 או 10, הוביל אותה המערער לחדר בביתם אשר שימש כמחסן, נעל את הדלת, והורה לה להתיישב על שרפרף ולעצום את עיניה, "באמתלה כי הוא רוצה לבדוק משהו". בהמשך לכך, העביר המערער על שפתי המתלוננת איבר מאיברי גופו או דבר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

מה אחר שטיבו אינו ידוע, החדירו לפיה, וגרם לה לתחושת מחנק. המתלוננת ניסתה להדוף את המערער ממנה, אך המערער המשיך במעשיו וביקש ממנה "לחכות רגע" וטען ש"זה חשוב". רק לאחר שניסטה להדפו פעם נוספת, הוציא את שהחדיר לפיה, התיר לה לפקוח את עיניה ואפשר לה לצאת מהחדר הנעול. מתחם העונש ההולם שנקבע בגין שני האישומים הוא 7-10 שנות מאסר. בקביעת עונשו באמצע המתחם התחשב בית המשפט מצד אחד בגילו של המערער, בנזק שייגרם לו ולמשפחתו מעונש המאסר, בכך שסבל מנכות מסוימת ובכך שהוא נעדר עבר פלילי. מצד שני ניתן משקל לצורך בהרתעת היחיד והרבים, במיוחד בהתחשב בכך שהמערער לא לקח אחריות על מעשיו, מה שעשוי להשליך גם על רמת מסוכנותו בעתיד. המקרה שלפנינו חמור בצורה משמעותית מהמקרה הנ"ל: בעניינו מדובר בכתו של הנאשם ולא בכת חורגת; הפגיעות נפרשו על פני תקופה ארוכה בהרבה, מגיל צעיר יותר עד גיל מבוגר יותר; בעניינו מדובר על 8 אישומים הכוללים יותר מעשים, ובעניינו הורשע הנאשם גם באירוע אינוס בפיהטבעת, שעונש המינימום בגינו הוא 60 חודשים ולא 45 חודשים.

45. ב-ע"פ 6236/23 מדינת ישראל נ' פלוני (וערעור שכנגד) [23.1.25] [ע"פ 6236], פסקה 15, התייחס כבוד השופט שטיין באופן כללי למתחם הענישה הראוי במקרה של מעשה אינוס וריבוי של מעשים מגונים, וקבע: "עונש המינימום שקבע המחוקק ביחס למעשה סדום ואינוס של קטינה בת-משפחה עומד על 5 שנות מאסר בגין מעשה בודד, ואילו עונש המינימום שנקבע בגין מעשה מגונה אחד בקטינה בת-משפחה עומד על 45 חודשי מאסר. עונשי מינימום אלה אמורים להיות מחמירים באופן משמעותי במקרה דנן אשר כלל ריבוי עבירות". באותו מקרה דובר באח כלפי אחותו ולא – כבעניינו – באב כלפי בתו; הנאשם היה קטין עת ביצע את מעשה האינוס וחלק מהמעשים המגונים; דובר על תקופה קצרה בהרבה מבעניינו, ועל כן מדובר במקרה קל מעניינה של ב.ב. ואינו מזכירים אותו כאסמכתה לעונש שהוטל (הוחמר ל-7 שנות מאסר, תוך ציון שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין כאשר היא מקבלת ערעור על קולת העונש), אלא רק לעיקרון שאותו ציין כבוד השופט שטיין.

46. ב-ע"פ 288/24 הנ"ל, שניתן כאמור בימים אלה ממש, נדחה ערעורו של מי שהורשע בהסדר (שלא כלל הסכמה עונשית) על-פי הודאתו, בכך שביצע שלושה מעשי אינוס באחינו בן ה-8, בשתי הזדמנויות, לפני 14 שנה, כשהמערער היה בן 23. באירוע אחד אנס המערער את אחיינו בפיהטבעת ובפה, באירוע השני, שהתרחש כעבור יומיים, אנס אותו בפיהטבעת. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש שנע בין 13-9 שנות מאסר, וגזר על הפוגע עונש של 10 שנות מאסר לנשיאה בפועל ותשלום פיצוי כספי בסך של 100,000 ש"ח למתלונן. כבוד השופט גרוסקופף ציין שלא זו בלבד שהמתחם שנקבע אינו מחמיר, אלא שאולי אף היה מקום להחמיר אותו קצת, כך שתחתיתו תעמוד על 10 שנות מאסר (פסקה 12), לאחר שציין כי "מעשים אלו מצויים ברף העליון – הבלתי נתפס – של עבירות המין, ותחושת הסלידה והגינוי מהם – גם בהינתן מרחק השנים – הינה חריפה במיוחד" (פסקה 11). המקרה של ב.ב. חמור בהרבה, במספר פרמטרים: הקרבה המשפחתית (אב וכתו לעומת דוד ואחיין), משך המעשים (10 שנים מול שני מקרים ביומיים), הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות, גילו הצעיר של המערער שם, ובעיקר – ההודיה של המערער שם (החשובה כל כך לריפוי הנפגע), שייתרה את העדת המתלונן, לרבות דברי חרטה שהשמיע המערער שם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

ובקשת טיפול, לעומת ההכחשה הגורפת וטפילת האשמה על הנפגעת שהיא מעלילה (המעצימה כל-כך את נזקה של הנפגעת), כאן. אומנם שם מדובר בשלושה מעשי אונס, וכאן – אחד, אך בענייננו יש גם ריבוי מעשים מגונים.

47. ב-ע"פ 3565/22 פלוני נ' מדינת ישראל [9.8.23] דחה בית המשפט העליון ערעור של מי שביצע יותר מ-3 עבירות של מעשה מגונה (ליקוק איבר מינה) של בתו בת ה-13, והוטלו עליו 9 שנות מאסר. וכך קבע כבוד השופט אלרון, בפסקאות 25-26 לפסק הדין: "המערער ביצע יותר משלוש עבירות חמורות של מעשה מגונה בביתו הקטנה. בעבור נסיבות כאלה, המחוקק קבע עונש מזערי של 11.25 שנות מאסר בכלא (45 חודשים לכל עבירה) – בכפוף לסעמים מיוחדים שבעטיים ניתן לסטות מעונש זה לקולא (ראו: סעיפים 351(ג) ו-355 לחוק העונשין וכן ע"פ 2370/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (9.12.2021), וע"פ 9238/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (22.8.2019)). טעמים מיוחדים כאמור אינם בנמצא. איני רואה לנכון להכביר מילים אודות הפגיעה הנפשית במתלוננת: חומרתה של פגיעה זו הינה ברורה ומובנת מאליה. אוסיף כי המערער לא לקח כל אחריות על מעשיו. בנסיבות אלו, ניסיון המערער לתקוף את גזר הדין נדון לכישלון מעיקרו... נראה אפוא כי בית משפט קמא כלל לא החמיר עם המערער בהחליטו לגזור עליו 9 שנות מאסר לריצוי בפועל". **המקרה שלפנינו חמור משמעותית. בענייננו מדובר בהרבה יותר מ-3 מעשים מגונים, ב.ב. הייתה צעירה יותר בעת ביצוע חלק מהמעשים, ומדובר, בנוסף, במעשה אינוס.**

48. ב-ע"פ 2068/16 פלוני נ' מדינת ישראל [1.1.18] [ע"פ 2068/16] הורשע המערער בשלושה אישומים: באישום הראשון הורשע ב-15 עבירות של מעשים מגונים שנעשו על ידו בביתו כשהייתה בין הגילים 4 עד 12; באישום השני הורשע בשלוש עבירות אינוס בתקופה של כשנה לפני הגשת כתב האישום; באישום השלישי הורשע במעשי התעללות בילדי המשפחה בתקופה של כעשר שנים לפני הגשת כתב האישום. הוא זוכה ממעשה אינוס אחד באישום הראשון. נגזרו עליו 13 שנות מאסר, והוגשו ערעורים הדדים. בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער וקיבל את ערעור המדינה, וקבע כי מאחר שאין דרכה של ערכאת ערעור למצות את העונש, יועמד עונשו של המערער על 15 שנות מאסר לריצוי בפועל, חלף 13 שנים שנפסקו בבית המשפט המחוזי. עוד נקבע כי הפיצויים שנפסקו לטובת המתלוננת אינם מגיעים לרף הראוי, ויש להעמיד את הסכום על 75,000 ₪. **המקרה של ב.ב. קל יותר, הן לנוכח ההרשעה הנוספת במקרה הנ"ל (בהתעללות בילדי המשפחה), הן מאחר שמדובר בשלושה מקרי אינוס, לצד המעשים המגונים, והן מאחר שהפגיעות החלו בגיל צעיר יותר. מצד שני, משך הזמן של ביצוע הפגיעות ב-ב.ב. ממושך יותר.**

49. ב-תפח"ע (תל אביב-יפו) 18392-04-23 מדינת ישראל נ' פלוני [15.9.25] הורשע הנאשם, שהיה נשוי לאימה של המתלוננת, בעבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה מתחת לגיל 16, מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 16, ריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה מתחת לגיל 14 וריבוי עבירות של אינוס קטינה על ידי בן משפחה. זאת, לאחר שמיעת ראיות. באישום הראשון, כשהקטינה הייתה בת 9, הנאשם חשף את איבר מינו בפניה ובפני חברתה שהתארחת בביתם, לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. האישום השני מתאר כי כשהקטינה הייתה בגילים 9-12 ביצע בה הנאשם כמעט מדי יום מעשים מיניים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

ובהם אינוס בדרך של החדרת אצבעותיו לאיבר מינה וכן מעשים מגונים, כולל נגיעה באיבר מינה, ליקוק איבר מינה, הצמדת איבר מינו לאיבר מינה ושפשופו, ניסיון (שלא צלח) לגרום לה לנשק את איבר מינו. פעם אחת הצמיד הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה והחל להחדירו לאיבר מינה. בשל תחושת המכאוב שחשה בגין מעשיו של הנאשם, דחפה הקטינה את הנאשם מעליה ואמרה לו כי כואב לה. בתגובה אמר לה הנאשם שלא יעשה זאת שוב והפסיק את המעשים. נגזר עליו עונש מאסר בן 13 שנים, עונשי מאסר מותנים ופיצוי לנפגעת העבירה בסך של 80,000 ₪. מצד אחד, המקרה חמור מענייננו מבחינת טיב המעשים המגונים ותכיפותם, מצד שני המקרה קל מענייננו, שכן מדובר בקשר בין בן זוגה של האם לבתה, ולא אביה של הקטינה; התקופה שבה בוצעו המעשים קצרה בהרבה; המעשים לא לוו באכזריות (הנאשם שאל את הקטינה מעת לעת אם נעים לה והיא השיבה בחיוב); ומעשה האינוס באיבר המין הופסק מיד כשהקטינה אמרה שכואב לה. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון בתיק הנ"ל – תלוי ועומד.

מתחמי הענישה בכל אחד משני האירועים

50. בהתחשב בכלל השיקולים שפרטנו לעיל, לרבות מדיניות הענישה הנוהגת והעונשים המזעריים (שיכולים לכלול בחלקם מאסר מותנה), אנו קובעים שמתחם העונש ההולם בעניינה של א.א. הוא בין 22 ל-26 שנים.

בהתחשב בכלל השיקולים שפרטנו לעיל, לרבות מדיניות הענישה הנוהגת והעונשים המזעריים (שיכולים לכלול בחלקם מאסר מותנה), אנו קובעים שמתחם העונש ההולם בעניינה של ב.ב. הוא בין 10 ל-14 שנים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות – קביעת מיקום עונשו של הנאשם בתוך המתחמים

51. בנושא זה אין מקום להבחין בין העבירות שבוצעו ב-א.א. לאלה שבוצעו ב-ב.ב., שכן הדיון במיקום עונשו של נאשם בתוך מתחם העונש ההולם עוסק בכל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

52. נקבע אינספור פעמים כי "במקרים שעניינם בעבירות מין קשות כנגד קטינים, נסוגות הנסיבות האישיות מפני חומרת המעשים" (ע"פ 7506/23 הנ"ל, פסקה 9). זהו עיקרון יסודי שינחה אותנו גם כאן.

53. אין כל ספק שעונש המאסר שיוטל על הנאשם יפגע בו קשות לנוכח גילו (הוא בן XX) ומצבו הבריאותי, וכך גם יפגע במשפחתו, או לפחות באלה מבני משפחתו שעדיין מאמינים בחפותו ולא מאמינים לנפגעות ולאמור בהכרעת דינו. ואולם לפגיעה זו בנאשם ובמשפחה, כמו גם להיות הנאשם נעדר עבר פלילי, משקל מוגבל, כפי שנאמר בעניין ע"פ 7506/23 הנ"ל: "הנסיבות שפורטו – היותו של המערער אדם לא צעיר, בעל משפחה, נעדר עבר פלילי – הן נסיבות 'שגרתיות' במקרים של עבירות מין במשפחה". לעניין היעדר עבר פלילי הפנתה ב"כ המאשימה לעניין ע"פ 966/19, שם קבעה כבוד השופטת וילנר בפסקה 16:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

"לגישתי, בעת גזירת עונשו של אדם שהורשע בביצוע עבירות מין לאורך תקופה ממושכת המשתרעת על-פני מספר שנים, ספק רב אם יש מקום להתייחס אליו – לצורך הקלה בעונשו – כבעל עבר פלילי 'נקי', וראו בעניין זה דברים שנזדמן לי לכתוב בע"פ 7307/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (11.11.2019):

'אמנם נכון שבית המשפט המחוזי זקף לטובת המערער אף את עברו הנקי, אך לדידי, קיים קושי ניכר בקביעה כי אכן בעבר 'נקי' עסקינן. אחרי ככלות הכול, במשך כחמש שנים ביצע המערער מעשים מיניים חמורים במתלוננת, ורק לאחר תקופת זמן ממושכת אזרה היא אומץ וכוח לחשוף את מסכת ההתעללות המינית שהעבירה המערער ולשים לעבירות סוף. הנה כי כן, לא מדובר במעשה בודד או במעידה חד פעמית המכתימים במעט עבר נקי ללא רבב, אלא בתקופה ארוכה בה שב המערער ופגע במתלוננת – שב והכתיים את עברו. כשלעצמי, אפוא, ספק רב אם בעת גזירת העונש במקרים כאלה יש מקום ליתן משקל של ממש להיעדר עבר פלילי'" (ההדגשות הוספו).

בענייננו, גם נושא גילו של הנאשם הוא בעל משמעות מופחתת הן לנוכח העובדה שהפגיעות האחרונות שפגע הנאשם ב-ב.ב. נעשו ממש עובר למעצרו, כשכבר היה [כאמצע שנות ה-60 לחייו], והן לנוכח העובדה שמעשיו נפרשו על פני 23 שנים. הוא גם לא חדל ממעשיו ביוזמתו, ורק יציאתה של ב.ב. מהבית היא שהפסיקה אותם.

אנו נותנים דעתנו לפגיעה הכלכלית שיש למעשי הנאשם ולהיותו במעצר (ובהמשך – במאסר) בבני המשפחה.

כמו כן נותנים אנו דעתנו למצבו הבריאותי של הנאשם. לפי המסמכים שהוגשו וטיעוני ההגנה, לנאשם מספר בעיות בריאותיות. עיון במסמך הרפואי ענ/1 מעלה שהבעיה העיקרית היא מחלה לבבית, שממנה סובל הנאשם מאז סוף שנת 2017 (ונזכיר שחלק מהעבירות ב-ב.ב, לרבות החמורה ביותר, בוצעו לאחר מועד זה). במהלך הדיונים טענה הסנגורית מספר פעמים שהנאשם "חולה בסרטן". עיון ב-ענ/1 מעלה שמדובר בנגעים בעור, שהוסרו מעת לעת, החל משנת 1985, ולפי דברי הסנגורית – גם בתקופת המשפט. למעשה, העניין הבריאותי העיקרי ש"התחדש" מאז ביצוע העבירות נוגע למחלת ריאות. לפיכך אנו נותנים משקל מסוים לנושא הבריאות, אך אין מדובר בשיקול מכריע (מבין רבים: רע"פ 23148-04-25 אלפסי נ' מדינת ישראל [14.4.25]).

54. בענייננו, לא רק שהנאשם אינו נוטל אחריות, כעולה ממילותיו האחרונות באוזנינו, ולא רק שלא עשה כל מאמצים לתיקון ופיצוי – ההיפך הוא הנכון. הוא בחר לנהל את הגנתו ללא רחמים, איפשר לבאת כוחו להטיח בבנותיו, דיון אחר דיון, הטחות קשות ואיומות, ולשאל אותן שאלות אכזריות ממש, שחייבו את ההרכב להעיר לסנגורית פעם אחר פעם. חלק מהמקרים ציטטנו בהכרעת הדין, למשל: בשאלה ל-א.א. "את טוענת שיצא משהו לפה, זה היה משהו טעים או מגעיל?" (בהתייחס לאחד ממעשי האינוס שעשה הנאשם בפה של א.א.)¹; "[בית המשפחה] נמכר בגלל מה שאת עושה לאבא שלך"²; "או שאת חולת נפש

¹ פסקה 61 להכרעת הדין

² פסקה 20 להכרעת הדין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

או שאת שקרנית³; לגבי אירוע שבו אונן הנאשם לתוך כוס ודרש מ-א.א. לשותות: "כמה שתית? את כל הכוס?"⁴; אחרי אחד הפלשבים של א.א.: "היה לך קל להתקפל ולעשות הצגה 'ממי, ממי, דדי, דדי', זה חלק מהאישיות שלך, מהפרעת האישיות שלך שאת עושה את זה... כדי שנרחם עלייך וזה יסב את תשומת הלב"⁵; "קלפטומנית גונבת מחנויות"⁶; ול-ב.ב.: "את במרכז תשומת הלב, כמו שאת אוהבת"; "את לא מתנגדת? את לא צועקת? זו פעם ראשונה שמישהו חודר אלייך. את לא צורחת מכאבים? כלום? כמו כבשה שותקת?"⁷). על דברים כגון אלה כתב כבוד השופט עמית (כתוארו אז) ב-ע"פ 2068/16 הנ"ל, פסקה

59:

"אף לא ניתן להתעלם מכך שקו ההגנה של המערער גלש להתקפה חסרת רסן על המתלוננת (וגם על עדי התביעה). ... לא זו בלבד שהמערער לא לקח אחריות ולא הביע חרטה, מן ההליך שהתקיים בפנינו אף ניתן להתרשם כי הוא אינו מתחיל להפנים את חומרת מעשיו או את מעמדם של הערכים המוגנים שבהם פגע. אודה כי התקשיתי למצוא בליבי חמלה כלפי אב שמכנה את בתו בשלל כינויי גנאי..."

על האמור ניתן להוסיף שמתסקירי נפגעות העבירה עולה בבירור עד כמה לא רצו הנפגעות להתלונן, והן עשו זאת רק מתוך דאגה לאחיותיהן שנותרו בבית. על כן מתברר ביתר שאת עד כמה חקירתן הנגדית הקשה, תוך הטחות חוזרות ונשנות שהן שקרניות ושלא אכפת להן לפגוע באביהן ובמשפחה כולה, הייתה התעמרות של ממש.

במקרה אחר שבו בחר האב לנקוט קו הגנה שלפיו בתו לוקה בנפשה ולכן מעלילה עליו עלילת שווא, כאשר בפועל – מצבה הנפשי הקשה נבע ממעשיו, כמו בענייננו, אמרה כבוד השופטת ברק-ארז: "לא אוכל לסיים מבלי להצר על הכאב הנוסף הכרוך בשימוש שנעשה בטלטלת הנפש שנגרמה לקרבן העבירה – נגדה" (ע"פ 8507/18 הנ"ל).

מובן שאין אנו זוקפים לחובת הנאשם את עצם ניהול המשפט, ואף לא את משכו, שכן מדובר היה במשפט מורכב, וגם התחשבות במצבן של המתלוננות חייב מתן פרק זמן ארוך מהמקובל לחקירתן. אך בבואנו לבחון, כמצוות סעיף 40א(5) לחוק, את מאמצי הנאשם לתיקון ופיצוי, ניתן לומר שבהתנהלותו האמורה בבית המשפט, מבחינת אופן ניהול הגנתו, הוא רק העצים את הנזק, והתוצאות נמשכות – כעולה מהתסקירים – גם כיום.

55. בהתייחס לנסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

שמענו מעדי האופי המרשימים, שהגיעו מטעם ההגנה, שבחים רבים על הנאשם. שבחים אלה אינם מפתיעים, אך לטעמנו אינם צריכים להיזקק לזכותו, שהרי כפי שכתבנו בהכרעת הדין – ראינו בנאשם את "ד"ר גיקל ומיסטר הייד". עדי האופי הכירו רק את "ד"ר ג'קיל". ניתן אף לומר, שדווקא הפנים ה"חיצוניות"

³ פסקה 26 להכרעת הדין ובהזדמנות נוספת כמצוטט בפסקה 129 להכרעת הדין
⁴ פסקה 92 להכרעת הדין
⁵ פסקה 130 להכרעת הדין
⁶ פסקה 136 להכרעת הדין
⁷ פסקה 400 להכרעת הדין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

היפות והטובות של הנאשם, שעליהן העידו גם עדי ההגנה וגם הנפגעות, לרבות תפקודו כאבא מסור ב"עיר העליונה" (כהגדרתה של א.א.), והיותו רופא מוכשר ומיומן, העצימו את הפגיעה והבלבול של הנפגעות, ומאחר שכבר התייחסו לדואליות האמורה ופגיעתה הקשה לעיל – לא נחזור על הדברים.

לא היו לנאשם נסיבות חיים קשות, או נסיבות מקלות אחרות, מלבד התייחסות מסוימת לגילו ולמצבו הבריאותי, כאמור לעיל, שניתן לזקוף לזכותו. גם חלופ זמן אין כאן, שכן כפי שכבר ציינו, הפגיעות האחרונות נמשכו ממש עד צאתה של ב.ב. מהבית, זמן קצר עובר למעצרו של הנאשם.

56. עוד לוקחים אנו בחשבון שהנאשם היה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני במשך שנתיים ושמונה חודשים, מיום 26.2.23 עד 27.10.25 חודשים, ולקחנו בחשבון את הריחוק מהמשפחה וה"חלונות" המצומצמים, שהקשו עליו, כפי שציינה ההגנה בטיעוניה.

57. במקרה דנן, יש חשיבות עליונה הן להרתעת הרבים, הן להרתעת הנאשם עצמו. לגבי הנאשם, ראינו במעשיו שהוא אדם מסוכן, חסר מעצורים, מניפולטיבי וחסר רחמים, שהפנה את מעשיו הרעים לשתיים משמונה בנותיו, ועל כן החשיבות בהרתעתו האישית מלחזור על מעשיו. לגבי הרתעת הרבים ושיקולי הגמול, בית המשפט העליון חזר פעמים רבות על החשיבות בענישה מחמירה בעבירות מין בכלל (ממש לאחרונה ב-ע"פ 6443/23, פסקה 26 מפי כבוד השופטת וילנר), וביתר שאת בעבירות של פגיעה מינית בתוך המשפחה. כך קבע כבוד השופט גרוסקופף לפני ימים ספורים ב-ע"פ 288/24, בפסקה 16 לפסק הדין:

"בעבירות מין הנעשות במשפחה קיים צורך משמעותי במיוחד במתן משקל לשיקול הרתעת הרבים – שיקול בו רשאי בית המשפט להתחשב במסגרת המיקום במתחם בהתאם לסעיף 140 לחוק העונשין. כך, הן מאחר שמדובר בעבירות של חדרי-חדרים, נגישות, קלות לביצוע וקשות לגילוי (ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (29.1.2019)), והן בהינתן שעבירות אלה מתאפיינות בחשש אינהרנטי לאי דיווח מצד נפגעי העבירה. זאת, בין היתר, מאחר שנפגע העבירה נתון לשליטתו ולמרותו של הפוגע; בשל החשש מפני פגיעה במרקם המשפחתי או מפני חוסר אמון מצד בני המשפחה; ואף כתוצאה ממנגנוני ההדחקה המאפיינים עבירות אלה" (ההדגשות הוספו).

לטעמנו, דברים אלו מתאימים בצורה מושלמת למקרה דנן.

ב-ע"פ 9207/23 פלוני נ' מדינת ישראל [2.5.24] חזר בית המשפט העליון על דברים שאמר ב-ע"פ

2783/22 דאבוש נ' מדינת ישראל [12.5.23], שם קבע כבוד השופט מינץ, בפסקה 59:

"המערער מלין בערעורו על כך שבית המשפט המחוזי נתן משקל בגדר הדין לשיקול של הרתעת הרבים, אולם גם זאת אין לקבל. למרבה הצער, עבירות מין בכלל ובמשפחה בפרט הן רעה חולה שטרם חלפה מן העולם. עבירות אלה נעשות על פי רוב בחדרי חדרים, באופן המקל על ביצוען מחד גיסא ומקשה על גילויין מאידך גיסא. מציאות זו מחייבת את בית המשפט לנקוט בענישה מחמירה שתסייע בהרתעת עבריינים פוטנציאליים מפני ביצוע מעשים מעין אלו ותשדר מסר חד-משמעי בדבר סלידת החברה מהם" (ההדגשות הוספו).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

58. לנוכח כל השיקולים שאותם פירטנו לעיל, אנו סבורים שיש למקם את עונשו של הנאשם באמצע כל אחד משני המתחמים שקבענו, כפי שלמעשה עתרו גם באות כוח הצדדים (אף שהסנגורית הוסיפה שאולי צריך למקמו מתחת לאמצע).

הפועל היוצא הוא שבגין העבירות שביצע הנאשם כלפי א.א יש לגזור עליו עונש מאסר בן 24 שנים, ובגין העבירות שביצע כלפי ב.ב יש לגזור עליו עונש בן 12 שנים.

59. בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק, לאחר שקבענו עונש נפרד לגבי כל אחת משתי הנפגעות עלינו לקבוע האם העונשים יינשאו במצטבר, או שמא נקבע חפיפה בין העונשים. כדי לנקוט כלפי הנאשם במידה מסוימת של רחמים, חרף כל הגורמים העומדים לחובתו, ובהתחשב בתקופה שהיה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני, במצבו הבריאותי ובגילו, החלטנו לחפוף את העונשים באופן חלקי.

רכיבים כספיים

60. לנוכח חומרת מעשי הנאשם ותמונות הנזק הקשות שלפנינו בעניין הנפגעות, כעולה מתסקירי שירות המבחן הן לגבי א.א, הן לגבי ב.ב, וכן כפי שנוכחנו לראות בעצמנו, יש לפסוק פיצוי משמעותי ביותר לטובת שתי הנפגעות. כעולה מתסקירי שירות המבחן, וכפי ששמענו בעצמנו מפי א.א בעדותה במהלך המשפט, הפגיעות של הנאשם בשתי בנותיו גרמו להן קשיים רבים בחייהן. הן זקוקות לטיפול נפשיים רבים וממושכים, ואין צורך להכביר מילים על עלותם של אלה. הפסיקה קובעת כי שעה שעסקינן במי שנפגע ישירות ממעשי העבירה (להבדיל מניזוקים עקיפים), הפיצוי המרבי הקבוע בסעיף 77 לחוק, בסך 258,000 ₪, יכול שייפסק לטובת כל אחד מהנפגעים (דנ"פ 5625/16 אסרף קארינ נ' אבנר טווק בוקובה [13.9.17]). עוד נקבע כי הפיצוי הנפסק לפי סעיף 77 לחוק הוא בעל אופי אזרחי במהותו, אף שהוא נפסק במסגרת הליך פלילי, ומטרתו לסייע לנפגעים בשיקומם ולהקל עליהם את הצורך בניהול הליך אזרחי נפרד. לפי ההלכה הפסוקה מצבו הכלכלי של הנאשם ויכולת התשלום שלו אינם משפיעים על קביעת הפיצוי, ולכן איננו מוצאים להתחשב בעתירתה של ההגנה בנקודה זו.

ב-ע"פ 6236/23 הנ"ל קבע כבוד השופט שטיין כי את הפיצוי המרבי יש לשמור למקרים של "ריבוי מעשי אינוס ומעשי סדום אשר נמשכו תקופה ארוכה (כחמש שנים) ואליהם התלוו עבירות אלימות". אין בעינינו ספק כי עניינה של א.א הוא כזה שמצדיק הטלת הפיצוי המרבי, ונזכיר שהפגיעות בה נמשכו לא חמש שנים, אלא יותר מכפול תקופה זו. הפגיעות ב-ב.ב קלות יותר וכך גם נזקיה, אך גם הם חמורים למדי, כעולה מהתסקיר בעניינה. ייתכן שאלמלא ההשוואה ל-א.א, היינו רואים את עניינה כמצדיק הטלת פיצויים גבוהים יותר, אך לנוכח התמונה הכוללת, נפסוק לה פיצוי של 180,000 ₪. ערים אנו לבקשתה של ב.ב שלא לפסוק לה פיצוי, כדי להימנע מפגיעה כלכלית במשפחתה. גם בבקשה זו ניתן לראות את שראינו אנו כבר במהלך עדותה לפנינו: נפש עדינה ואצילית, מתחשבת וחומלת. חרף האמור, אנו סבורים שלנוכח

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

מצבה הנפשי והדברים הכתובים בתסקיר לגבי הצורך בטיפול ומשך הזמן שיידרש לשיקומה, יש לפסוק פיצוי ראוי. הנאשם ישלם אותו ו-ב.ב. תצרוך אותו לפי צרכיה.

61. כדי לא לפגוע פגיעה נוספת במשפחת הנאשם, ובתקווה שהדבר יקדם תשלום הפיצוי לפגעות, איננו משייתם קנס על הנאשם.

מילים מהלב

62. לא נוכל לסיים את מלאכת גזירת הדין מבלי לפנות ל-א.א. ו-ב.ב.: בדומה לכל מי שפגש אתכן במסע שלכן בחיפוש אחר הצדק, התרשמנו עמוקות משתיכן. אתן נשים חכמות, טובות לב, אצילות נפש, חזקות ורגישות. התרשמנו מהאומץ שלכן להעיד לפנינו, חרף הקושי העצום לעשות כן. אנו יודעים שפעלתן אך ורק מתוך רצון להגן על אחיותיכן, למרות הידיעה שתשלמנה מחיר כבד מנשוא, כפי שאתן אכן משלמות. אם לא די בפגיעה האיומה שפגע בכן אביכן, הן בגוף והן בנפש, הוא הצליח, לפחות עד כה, לגרום גם למשפחתכן להאמין לו ולהדיר אתכן. אנו מקווים בכל לב שעתה, לפחות חלק ממשפחתכן, ובעיקר אימכן שכשלה בשמירה עליכן בצעירותכן, יכפרו על היחס שנתנו לכן, יאמינו לכן ויבינו אתכן. אנו מבינים את הקושי של בני המשפחה להכיל את הידיעה שהאב האהוב והנערץ היה בעל פנים נוספות, נסתרות ואיומות. למרות זאת, ייתכן שהכרעתנו תשכנע מי מהם להאמין ולחבק אתכן חזרה לחיק המשפחה. ולעניין רגשות האשם שהוזכרו בתסקירי הקורבן: אל לכן לחוש אשמה כלשהי, בוודאי לא על מה שעשה לכן אביכן, אך גם לא על "התפרקות המשפחה". לכן לא הייתה כל ברירה מלבד להפסיק את מעשי הנאשם בדרך שעשיתן זאת. עשיתן זאת בליט ברירה, והבחירה לפרק את המשפחה היא בחירה של אביכן, הנאשם, שבחר – כדי להגן על עצמו – להעליל עליכן שאתן משקרות, מדמיינות ושאר הכפשות חסרות יסוד. אנו מקווים שהמשפחות החדשות שהקמתן לכן תהווה מקור לחזקה ונחמה, ואנו בטוחים שתהיינה אימהות נפלאות לילדיכן.

סיכום

לנוכח כל האמור, החלטנו להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בן 31 שנים, בניכוי ימי מעצרו מיום 22.3.20 עד 26.2.23 ומיום 27.10.25 ועד היום;
- ב. מאסר בן 36 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור עבירת מין או עבירת אלימות מסוג פשע;
- מאסר בן 12 חודשים, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור עבירת מין או עבירת אלימות מסוג עוון;
- ג. הנאשם ישלם ל-א.א. פיצוי בסך 258,000 ₪, שמתוכו ישולם סך של 150,000 ₪ עד ליום 1.3.26 והיתרה עד ליום 1.6.26;

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 9333-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

הנאשם ישלם ל-ב.ב פיצוי בסך 180,000 ₪, שמתוכו ישולם סך של 100,000 ₪ עד ליום 1.3.26
והיתרה עד ליום 1.6.26.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ט' טבת תשפ"ו, 29 דצמבר 2025, במעמד הצדדים.

מיכאל תמיר, שופט

מיכל ברק-נבו, שופטת

ליאורה ברודי, שופטת
סג"נ, אב"ד